

Politiikan tutkimuksen klubin pää-
äänenkannattaja

WALPO_{4/04}

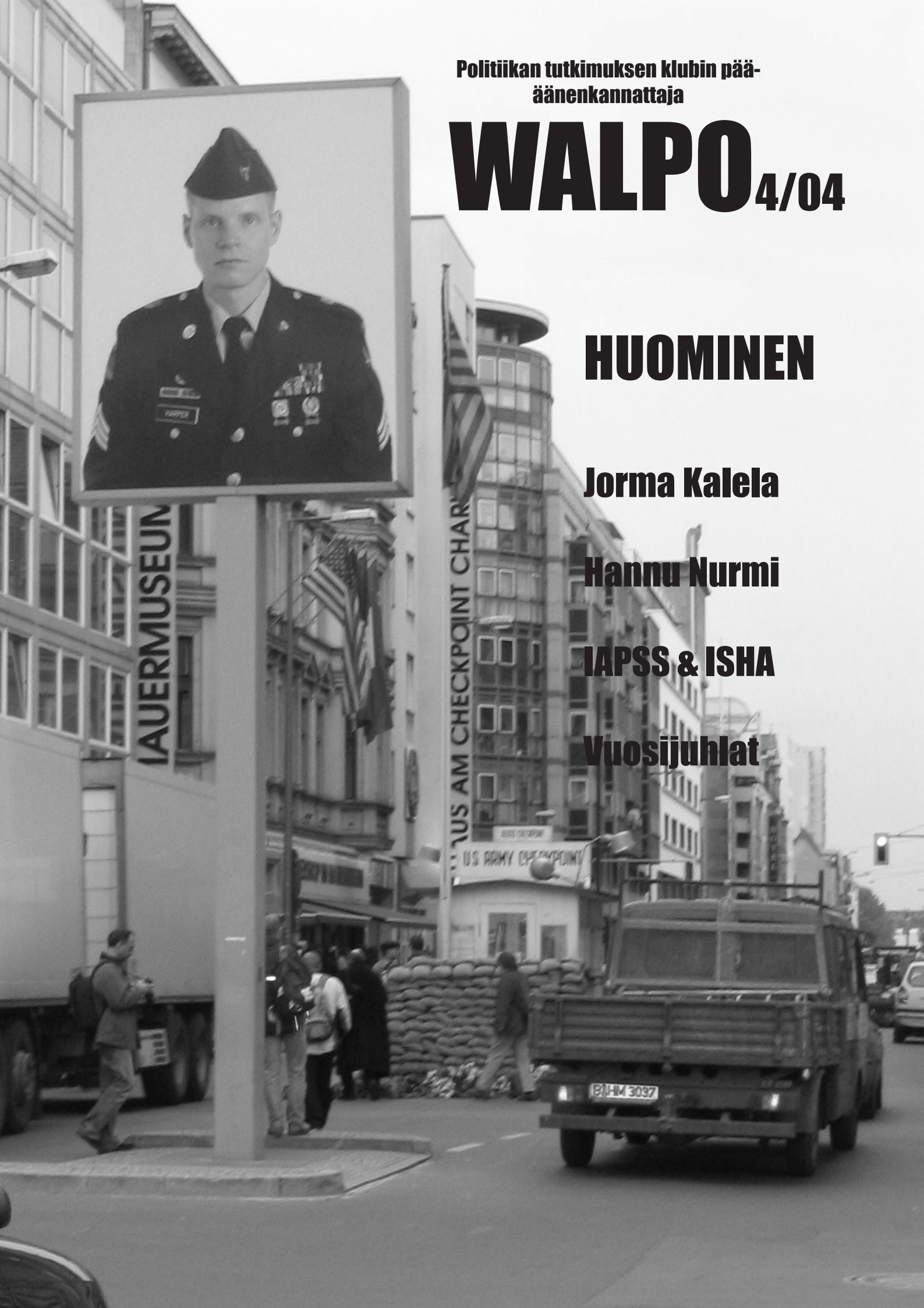
HUOMINEN

Jorma Kalela

Hannu Nurmi

IAPSS & ISHA

Vuosijuhlat

Vapaita neliöitä

Hyvää opiskelija-asuntoa ei tarvitse etsiä kaukaa. TYS:n monipuolisesta valikoimasta löytyy laadukas koti eri elämäntilanteisiin koko opiskelun ajaksi. Vieläpä edullisesti.

Etsi oma asuntokohteesi ja täytä hakemus osoitteessa www.tys.fi

TURUN
YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Inspehtorinkatu 4, 20540 Turku • puh. (02) 275 0221 • info@tys.fi

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Rävenlöta
PROFFAN
K E L L A R I I
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

Ihmisten ei selvästikään tarvitse enää huolehtia tekemisistään, ja sitä kautta huomisestaan. Kolmenkymmenen vuoden kuluttua kirjailija voi tehdä sen puolestasi ja pokata Finlandia-palkinnon siinä sivussa. Yksi lysti siis, mitä tänään teen. Huomenna joku muu kuitenkin kirjoittaa sen ylös omien tulkintojensa mukaan, sekoittaen mahdollisesti samalla faktan ja fiktion haluamallaan tavalla.

Puhuttaessa viihdekirjallisuudesta ei välttämättä tulisi ensimmäisenä kiinnittää huomiota historiantutkimuksen eettisiin pelisääntöihin, jos sellaisia nyt ylipäänsä on olemassa. Mutta mikä on tutkijan, tai tässä tapauksessa kirjailijan, suhde kohteeseensa? Tuttu ja turvallinen kysymys. En tiedä, tunsiko Helena Sinervo Eeva-Liisa Mannerta henkilökohtaisesti kuinka hyvin, mutta oikeasti eläneen ihmisen tunteiden kuvaaminen kolmenkymmentä vuotta kirjassa kuvattavien tapahtumien jälkeen kuulostaa alaansa fakkiutuneen historioitsijan korvaan varmasti melko hassulta. Eikä tarvitse olla edes fakkiutunut, historioitsijasta puhumattakaan.

Mikä sitten on viihdekirjallisuuden ja historiantutkimuksen suhde? Rikotaanko tabuja, jos kirjailija ottaa omia vapauksiaan teosta laatiessa. Tuleeko maailman ylipäänsä pyöriä historiantutkimuksen, tai minkään muidenkaan pelisääntöjen mukaan? Pitäisikö älähtää, ja jos pitää, niin kenen. Kuka sanoo sen viimeisen sanan? Mutta toisaalta myös, kenellä on oikeus laittaa sanoja toisen suuhun? Esittää kolmenkymmenen vuoden kuluttua niitä tunteita, joita toinen oli tämän tulkinnan mukaan tuntenut. Sellaisenaan ajatus kuulostaa suorastaan häpäisevältä. Mutta samalla myös kiehtovan rajojarikkovalta.

Totuus ei tee huomista. Varmojen faktojen esittäminen ei johtane mihinkään hedelmälliseen. Vaihtoehtoja tulee esittää. Kukaan ei voisi olla oikeassa, ellei joku toinen ole väärässä. Sitä, kuka on oikeassa historiantutkimuksen pelisääntöjä laadittaessa, en minä osaa sanoa. Mutta kukaan ei kuitenkaan liene oikeassa sanoessaan, että minä olen nyt oikeassa. Sen voi korkeintaan huomina kertoa, ehkä ei sekään.

Huomenna ei minunkaan enää tarvitse toimittaa Walpoa. Ihan hauskaa hommaa se on kyllä ollut, ei siinä mitään. Huomina tuo kuitenkin aina muutoksen, ja ilman uusiutumista ei lehti voi kehittyä. Tarmo ja menestystä Pekalle Walpon parissa.

Vuoden viimeisessä Walpossa katsellaan tulevaan, menneeseen ja ehkä myös nykyhetkeen. Walpo on dynaaminen. Walpo ei tuomitse. Walpo elää. Näihin latteuksiin on hyvä lopettaa. Alemmas ei taida enää juuri päästä.

Antti

WALPO

Politiikan tutkimuksen
klubi ry:n sitoutumaton
äänenkannattaja

Päätoimittaja

Antti Halonen
[ajhalo@utu.fi]

Kirjoittajat

Olli Hakala
Tiina Heinilä
Karita Immonen
Johanna Ketola
Tiina Korpio
Mikko Koskinen
Ville Laamanen
Kalle Lahoniitty
Mira Ojalehto
Tapio Rantanen
Kaisa Rontu
Sampo Saarinen
Tytti Seppänen
Veli-Pekka Teponoja
Sini Terävä
Sami Torssonen

Wanha Råtta

Kuvat

Lukuisia, kiitos kaikille itsensä
kuvaajaksi tunnistaville

Taitto ja ulkoasu

Antti Halonen

Ilmoitusmyynti

Linda Nieminen
[Inmnie@utu.fi]

Julkaisija

Turun yliopiston
Politiikan tutkimuksen
klubi ry.

Painopaikka

Digipaino

Levikki

120 kpl

Sähköposti

[walpo@utu.fi]

Sisältö 4/04

Walpon juhlaaastattelut:

Jorma Kalela (Tiina Korpio)

Hannu Nurmi (Kaisa Rontu)

Huomisesta ei koskaan tiedä (Tytti Seppänen)

P-klubin syyskokous (Antti Halonen)

Minne menet, IAPSS? (Kalle Lahoniitty)

Katsaus ISHA:n tulevaisuuteen (Tiina Korpio)

Akateemiset Ahdistajat (Sampo Saarinen)

Kostajaisrunoutta

Tomorrow is another day (Sini Terävä)

Amerikan presidentiksi pääsevät vain aasit ja norsut (Ville Laamanen)

Beslanista Putin-show'hun (Tiina Heinilä)

Onnen potkijat (Sami Torssonen)

Graduahdistus! (Karita Immonen)

Katse eiliseen (Johanna Ketola)

Kuvapläjäys syksyltä

Case T.A.T.U. (Olli Hakala)

Julman Walpurin nöyrä niaus (Mira Ojalehto)

VAKIOT

Puheenjohtajalta (Mikko Koskinen)

Vaihtopenkki (Tapio Rantanen)

Kolumni (Veli-Pekka Teponoja)

Eemelin oma palsta

Walpon Wanha Råtta

Vuosijuhlat (Olli Hakala)

Tapahtumakalenteri (Mira Ojalehto)

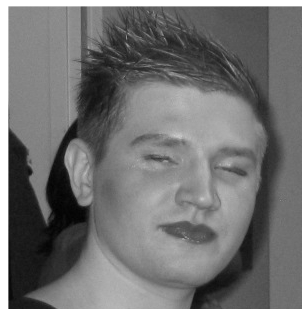

Onko P-klubin toiminta liian juhlintapainotteista? Onko juhlinta liian alkoholipitoista? Näitä kysymyksiä olen miettinyt viime aikoina. Tarkkoja vastauksia on vaikea löytää, sillä helposti sanotaan että jokainen voi itse päättää, mihin tilaisuuksiin osallistuu ja kuinka paljon juo. Olen kuitenkin sitä mieltä, että P-klubissa on omanlainen juomakulttuuri, joka osaltaan määrittää juhliin osallistuvien ihmisten juomamääriä. Onkin aina välillä tärkeää pohtia, onko vuoden aikana tapahtunut ylilyöntejä bileiden “kosteudessa”. Järjestäjän puolesta suurimmat uhat ja pelot liittyvät kastajaisiin. Paljon ihmisiä on tuolloin liikkeellä, useimmat eivät vielä tunne toisiaan tai toisten tapoja, Aurinkolahti on pimetessään vaaroja täynnä ja aina kun känniset ihmiset kohtaavat meren on hukkumisvaihtoehto olemassa. Lisäksi Hirvensalon perukoilta on pitkä matka ihmisten ilmoille sairaalaan mikäli jotain vakavampaa sattuu. Onneksi mitään todella vakavaa ei ole sattunut. Pieniä vihjeitä siitä, että kastajaisten viinamäärässä olisi vähentämisen varaa on jo olemassa. Ei kannatakaan luottaa pelkästään hyvään onneen. Kastajaisissa kuoleminen ei ehkä kuulosta siltä todennäköisimmältä maan päällisen vaelluksen päättymistavalta, mutta Helsingissä näin kävi tänä syksynä. Ihan yhtä ikävää on heittää veivit sitsien jatkoilla tai muissa bileissä.

Poliittisen historian laitos ja P-klubi ovat tänä syksynä katselleet huolestuneina Historian laitoksen käyttöön ottamaa sivuainekoetta. Molempien tahojen mielestä koe on huono tapa karsia motivoituneita opiskelijoita vähemmän motivoituneista. Erityisen paljon tästä kokeesta kärsivät juuri poliittisen historian pääaineopiskelijat, jotka joutuvat kokeen suorittamaan sen tähden että poliittinen historian laitos on toisessa tiedekunnassa kuin muut “sisaraineet”. Sivuainekoe ei onneksi haittaa poliittisen historian pääaineopiskelijaa niin paljon kuin aluksi luultiin. Opettajan pedagogisia opintoja voi suorittaa ilman sivuainekoetta, aineopintojen kirjatenttien osia voi jatkossakin korvata jollekin historian laitoksella järjestettävälle luentokurssille osallistumalla. Sivuainekoe pitää suorittaa siinä tapauksessa, että aikoo tehdä perusopinnot eli 20 ov tai sitä enemmän opintoja historian laitoksella. Kuten sanottua sivuainekoe on järjetön ja tehoton tapa ratkaista resurssipulaa, pahimmillaan se johtaa opintojen suorittamisen viivästymiseen ja rajoittaa opiskelijan valinnanvapautta. Olenkin lähiviikkoina seurannut huolestuneena poliittisen historian laitoksen vastausta historian laitoksen sivuainekokeeseen. Yhtenä vaihtoehtona ollaan pohdittu sivuainekoetta poliittiseen historiaan. Mielestäni ei ole missään oloissa perusteltua lähteä tällaista vaihtoehtoa edes harkitsemaan. Pahimmillaan juuri opiskelijat joutuvat kahden laitoksen sapelinkalistelun sijaiskärsijöiksi. Toivottavasti tilanne voidaan ratkaista järkevästi keskustelemalla, ei panoksia ja sanktioita koko ajan nostamalla.

Koko joukko haasteita odottaa P-klubia siis ensi vuonnakin. Tahdon vielä kerran kiittää kaikkia rakkaita ihmisiä reilusta kahdesta vuodesta, jotka olen saanut viettää teidän kanssanne. Hauskaa joulua ja onnellista uutta vuotta!!! Nähdään taas!!!

Mikko Koskinen

Jorma Kalelan mietteitä menneestä ja tulevasta.

Jäähyväishaastattelu

Vuodesta 1992 poliittisen historian professorina toiminut **Jorma Kalela** jää eläkkeelle tämän vuoden lopussa. Monen opiskelijan mieleen on lähtemättömästi jäänyt ensikosketus poliittisen historian opiskeluun ja professori Kalelaan: perusopinnot historian tutkimus-kurssin luennot. Ainakin minulle ensimmäiset luennot olivat suorastaan kulttuurishokki, mutta lopulta pääsin niin sanotusti jyvälle ja kuuntelin korvat höröllään joka ikisen luennon. Ennakoluultomasti ja innostuneesti Kalela johdatti meidät ensimmäisen vuoden opiskelijat todella vaikeiden kysymysten äärelle, ja vaikka moni asia menikin yli ymmärryksen, paljon jäi kuitenkin aivojen perukoille itämään.

“Argumentti voittaa aina auktoriteetin”

Haastattelussa Kalela kertoi, että päätös lähteä opiskelemaan poliittista historiaa kypsyi hänen käydessään lukiota. Erityisesti häneen vaikutti yöpakkastalvi 1958–59. Tuolloin hän muun muassa kirjoitti koulussa aineen, jossa hän käsitteli historian käyttöä silloisen politiikan perusteluna. Miten hänestä sitten tuli tutkija? Se on kuulemma paljon pitempi ja monipolvisempi tarina, johon Kalela lupasi palata jäähyväisluennollaan 8. joulukuuta. Artikkelissaan “Ammattiuran yksi välttämätön etappi” (teoksessa “Miten meistä tuli historian tohtoreita”, SHS 1998) Kalela toteaa, että päätös hakeutua akateemiselle uralle oli paljon varhempaa perua kuin pääaineen tai alan valinta.

Kysyessäni ikimuistoisinta tapahtumaa uran varrelta Kalela miettii hetken ja kertoo sitten pienen tarinan 1960-luvun lopulta, jolloin hän osallistui Suomen Historiallisen Seuran erääseen keskustelutilaisuuteen. Tilaisuudessa **Pentti Renvall** – tutkija, jota Kalela sanoo arvostaneensa ja edelleen arvostavansa – esitti puheenvuorossaan kannanoton, joka oli Kalelan mielestä “ihana pielessä”. Niinpä hän nousi puhujanpönttöön ja esitti eriävän mielipiteensä ja perusteli sen. Kun hän sitten palasi paikalleen, dosentti **Lauri Hyvämäki** kehuu häntä: “Niin sitä pitää, poika, argumentti voittaa aina auktoriteetin!” Tämä lämmitti nuoren tutkijan mieltä. Myöhemmin, kuten Kalela jo aiemmin mainitussa artikkelissaan kirjoittaa, hän sai kuitenkin huomata, että akateeminen

maailma ei valitettavasti aina toimi Hyvämäen periaatteen mukaisesti.

Tulevaisuus: tutkimusta, tutkimusta, tutkimusta...

Kalela sanoo tietävänsä jo tarkkaan, mitä hän aikoo tehdä eläkkeelle jäämisensä jälkeen: “Tutkimusta, hyvin yksikertaisesti.” Hän iloitsee siitä, että saa vihdoin keskittyä tutkimukseen, jolle ei viranhoidolta ole jäänyt tarpeeksi aikaa. Seuraava teoskin on hyvää vauhtia valmistumassa. Sen aiheena on, kuinkas muutenkaan, “historiantutkijan suhde historian politiikkaan”.

Tulevana graduntekijänä halusin udella Kalelalta hyviä vinkkejä tulevaisuuden “kuumista” tutkimusaiheista. Suoralta kädeltä hän esitti kaksi hänen mielestään kiinnostavaa teemaa, joita ovat “mielikuvapolitiikka” ja “politiikan ulkoistaminen”. Mielikuvapolitiikalla hän tarkoittaa poliittista kulttuuria, jossa puolueille ja poliitikoille tärkeintä on imago, ei politiikan sisältö. Poliitiikan ulkoistamisella, joka on ilmeisesti **Ville Pernaan** keksimä käsite, tarkoitetaan tilannetta, jossa politiikka on rajattu, “ulkoistettu”, poliitikkojen tehtäväksi, johon kansalaisten ei pidä puuttua. Kansalaisen rooliksi jää toimia vaaleissa tyylipeiteitä jakavana tuomarina, joka ei saa valita kilpailijoita eikä vaikuttaa suoritukseen. Kalela lisää, että nämä lähestymistavat eivät tosin ole gradua ajatellen mitenkään helpoimmasta päästä, mutta taatusti haastavia ja mielenkiintoisia.

Meitä opiskelijoita usein huolettava kysymys valmistumisen jälkeisestä työllistymisestä ei ole Kalelan mukaan mitenkään uusi: jo 1960-luvun loppupuolella, jolloin hän toimi Helsingin yliopiston poliittisen historian assistenttina, opiskelijat järjestivät mielenosoituksen, jossa he ilmaisivat huolensa siitä, että jopa akateemisesti koulutettu ihminen saattaa jäädä ilman työtä. Kalela muistelee, että hänen opiskeluaikanaan “ei tullut mieleenkään, että voisi jäädä ilman duunia”. Hän toteaa, että viimeaikainen puhe työvoiman loppumisesta ei ole turha sanahelinää, vaan tulevaisuutta. Tässä mielessä hän näkeekin nykyisten opiskelijoiden tulevaisuuden varsin valoisa. Sitä paitsi tulevaisuuden kannalta

on hyvä, että on valinnut pääaineekseen juuri poliittisen historian, sillä vaikka se ei valmistakaan mihinkään tiettyyn ammattiin, se antaa vahvat lähtökohdat monille aloille – etenkin sellaisille, joilla on jotain tekemistä yhteiskunnallisten asioiden kanssa.

Lopuksi tiedustelin Kalelalta, olisiko hänellä antaa jokin yleispätevä neuvo seuraajalleen. Hän sanoi, että professorin, puhumattakaan laitosjohtajasta, on aina pidettävä mielessä, että “inspiroiva työilmapiiri on kaikkein tärkein asia” ja että tämän ilmapiirin ylläpitämisessä laitoksen johdolla on erityinen vastuu.

Walpo toivottaa Jorma Kalelalle antoisia ja tuotteliaita eläkepäiviä!

Jäähyväisluento

**“Historian poliittisuus -
minun juttuni”**

Keskiviikkona 8.12.

klo 12

Publicum 1

Lähikuvassa

Hannu Nurmi

Walpon juhlahaastattelussa syksyllä 60 vuotta täyttänyt valtio-opin professori Hannu Nurmi.

Miten päädyit tälle alalle?

Päädyin valitsemaan valtio-opin sattumalta. Hain opiskelupaikkaa talvella, ja tämä paikka oli silloin ainut, jossa niin saattoi tehdä. Minulla ei tuolloin ollut selkeää kuvaa yhteiskuntatieteistä, eikä varsinaista kutsumusta alalle. Toinen vaihtoehto oli sosiaalipolitiikka, mutta valitsin valtio-opin, koska se tuntui jännittävämmältä.

Miten päädyit tutkijan ammattiin?

Tähän hommaan minulla oli jo selvä kutsumus. Haluni tulla tutkijaksi selvisi minulle laudatur-opintojen ja gradun tekemisen aikana. Olen osa suurta ikäluokkaa, joiden oli vaikea saada tuolloin virkoja. Olin itse asiassa jo menossa erääseen työhaastatteluun, kun minulle tarjottiin muutaman kuukauden apurahaa. Otin sen vastaan, mikä oli perheelliseltä mieheltä aika rohkea teko. En saanut virkaa vielä viiteen vuoteen, mutta toisaalta sain kuitenkin seurata laitoksen toimintaa ja pääsin mukavasti uran alkuun.

Mikä on ollut mieleenpainuvuin kokemus laitoksella?

Tähän kysymykseen en ollutkaan varautunut. No, ehkä voisin mainita ainakin sellaisen laitoksen henkilösuhteissa tapahtuneen muutoksen kuin sinunkaupat professorien kanssa. Ne olivat 35 vuotta sitten nuorelle maisterille iso asia. Silloin tavallaan tiesi tulleensa hyväksytyksi joukkoon. Tietysti myös oma väitöstilaisuus oli suuri kokemus: suurta ahdistusta ennen väittelyä ja toisaalta suurta helpotusta sen jälkeen. Mitään laitoksella tapahtunutta koomista tilannetta ei tule nyt mieleen, vaikka laitoksen elämä onkin värikästä.

Miltä näyttää valtio-opin tulevaisuus oppiaineena?

Hyvältä. Koska valtio-oppi on suosittu aine ja sitä opiskelemaan on vaikea päästä, meillä on tähän mennessä ollut etuoikeus parhaisiin oppilaisiin. Meille tulee myös useita opiskelijoita pääaineen vaihtamisen kautta. Tämä luo haasteita myös opettamiseen ja tutkimukseen, ja siihen kuinka ne tasapainotetaan. Lisähaasteita tuovat myös painostus erikoistumiseen yliopistojen välillä sekä kaksi- ja kolmeportaiset tutkinnot. Valtio-oppi on hyvin tutkimuspainotteinen aine ja tutkimusmotivaatio onkin laitoksella korkealla.

Miltä näyttää oman tutkimusalan tulevaisuus?

Minulla on vielä neljä vuotta Suomen Akatemian Models of Political Institutions – projektista jäljellä. Oma tutkimusalaani ovat äänestysmenettelyt, päätöksentekoteoria, peliteorian poliittiset sovellukset, ryhmäpäättökset ja instituutioiden arviointi. Jotkut näistä aloista ovat vanhimpia valtio-opin tutkimusalueita ja luulen, että ne tulevat säilyttämään asemansa tutkimuksessa. Olen myös ollut yhteistyössä taloustieteen laitoksen tutkijoiden kanssa ja tutkinut politiikan ja talouden suhdetta. Olen jo kauan ollut sitä mieltä, että valtio-opilla ja taloustieteellä on paljon yhteistä, esimerkiksi public choice – tutkimuksen alueella.

Mitkä tulevat olemaan tulevaisuuden kuumat tutkimusaiheet?

Instituutioiden suunnittelu (institutional design) tulee olemaan yksi tulevaisuuden tutkimusaiheista. Esimerkiksi voi ottaa Irakin tilanteen: miten luodaan instituutiot maahan, jossa ei ole mitään muuta kuin hallinnollinen tyhjiö? Uusia instituutioita luodaan myös Euroopan Unionissa, joten tätä aihetta voi tutkia myös EU:n näkökulmasta. Instituutioiden suunnittelua on tutkittu aiemminkin, mutta näkökulma on ollut useimmiten vertaileva. Tutkimukseen pitäisi tuoda uusia näkökulmia ja yhdistää vanhaa ja uutta. Sillä tavoin voisi saada aikaan jotain merkittävää.

Miltä näyttää tulevien tutkijoiden tulevaisuus, esimerkiksi työtilanne?

Tilanne näyttää toisaalta hyvältä ja toisaalta huonolta. Me elämme tutkimus- ja koulutusmyönteisessä yhteiskunnassa, mutta silti vain pieni määrä valtio-opin opiskelijoista väittelee tohtoriksi. Tutkijan urasta olisi tehtävä kilpailukykyisempi vaihtoehto. Hyvää tilanteessa on mm. se että tutkimuspositioita on esim. parinkymmenen vuoden takaiseen tilanteeseen verrattuna paljon. Myös tutkimustehtävien kirjo on kasvanut. Huonoa taas on se, että työt ovat lähes aina pätkätöitä. Lisäksi paikoista on usein kova kilpailu ja on siis siedettävä jatkuvaa epävarmuutta oman työpaikkansa tulevaisuudesta.

Minkälaiset ovat henkilökohtaiset tulevaisuudensuunnitelmasi?

Minulla on jäljellä vielä neljä vuotta Suomen Akatemian projektia. Sen jälkeen voisin ikäni puolesta jäädä vaikka eläkkeellekin, mutta terveyteni on hyvässä kunnossa. Joten taidan jatkaa vielä jonkin aikaa valtio-opin laitoksella.

Olisiko neuvoja uusille opiskelijoille tai uusille tutkijoille?

Laaja lukeneisuus on tärkeää, mutta samoin myös kriittisyys ja kysymysten asettaminen. On hyvä lukea laajalti alaan liittyvää kirjallisuutta, seurata tieteellisiä aikakauslehtiä ja hankkia jokin erikoisala, josta tietää hieman enemmän. On myös tärkeää kehittää valmiuksia raportointiin ja kirjoittaa paljon esseitä. Yleisempi elämänohje voisi olla: ole aina häviäjän puolella. Voittajat kyllä hoitavat itsensä.

Miksi valtio-oppia kannattaa opiskella?

Valtio-oppi on aine, joka antaa valmiudet moninasiin tehtäviin niin julkisessa hallinnossa, tiedotuksessa kuin tutkimuksessakin. Se ei valmenna mihinkään erityiseen ammattiin, mutta toisaalta laaja-alainen koulutus on hyvä nykyajan pätkätömaailmassa: valtio-oppia lukeneet pystyvät sopeutumaan erilaisiin tehtäviin ehkäpä muita paremmin. Ensimmäinen työpaikka voi olla vaikea saada, mutta sen jälkeen siirtyminen uusiin tehtäviin on jo huomattavasti helpompaa koulutuksen laaja-alaisuudesta johtuen. Tällä on merkitystä, sillä tulevaisuudessa yhä useampi korkeasti koulutettu vaihtaa tehtäviään lukuisia kertoja työuransa aikana.

Oikaisu:

Viime Walpon kebab-jutussa kebabjengistä ollut kuva oli Pekka Mäntylän ottama. Walpo pahoittelee erheittä.

Huomisesta ei koskaan tiedä!

Sitä sanotaan, ettei voi tietää, mitä huomina tuo tullessaan. Tällä sanonnalla voi lohduttaa toista, jos viimeaikoina hänellä on mennyt huonosti. Huomina voi tuoda muutoksen parempaan. Samalla lausahduksella voi kannustaa tylsistynyttä. "Hei, koskaan ei tiedä mitä huomina tuo tullessaan", voi huudahtaa.

Huomina on omituinen käsite. Eilinen on elettyä, huomina on tulevaisuutta. Huomisella voi olla ihmiselle laajakin merkitys; se voi tarkoittaa koko loppuelämää. Jos taas puhutaan siitä, mitä tehdään huomina, yleensä keskustelun aiheena on vain tuleva päivä.

Ongelma lieneekin siinä, että ihminen voi suunnitella kalenteriinsa seuraavan päivän tapahtumat ja tasan tarkkaan "tietää" mitä huomina tapahtuu. Aamulla luennolle, lounaalle kaverin kanssa, tenttiin lukemista, jumppaan, vapaa iltana. Leffaan? Näin voi lukea meidän jokaisen kalenterissa. Suunnitelma seuraavan päivän osalta kenties toteutuu, kenties ei. Ihminen kuvittelee tietävänsä, mitä huomina tapahtuu.

Mutta huomisesta ei tiedä. Voit saada kirjeen, joka hätkähdyttää tai voit törmätä ihmiseen, jota et ole nähnyt pitkään aikaan. Voit kaatua pyörällä ja loukata itsesi tai voit yhtäkkiä sanoa jotain tyhmää ja suututtaa kaverisi. Mitä tahansa voi sattua suunnitelmista huolimatta. Silti kun kysyt kaveriltasi, mitä hän tekee huomina vastaus on yleensä: "en juuri mitään", "mulla on ihan hirveä kiire koko päivän" tai "mulla on luento kahdelta ja sit meen pelaan sählyä, muuten on vapaata".

Jos taas kysyt: "Sano minulle, mitä huomina tapahtuu?" Toinen voi vastata: "Mistä helvetistä minä tiedän!" Vain epävarmuus on siis varmaa ihmisen elämässä. Toiset nauttivat siitä, etteivät tiedä mitä huomina tuo tullessaan. Toiset ahdistuvat, jos eivät voi olla varmoja edes siitä, mitä seuraavana päivänä tapahtuu. Epävarmuus on osa huomista, se on osa ihmisen elämää. Ihminen miettii tulevaisuuttaan. "Mitä musta tulee opiskelujen jälkeen?" "Haluaisin perheen ja kaksi lasta." "Mistäköhän saan rahaa vuokran maksuun?" Ihminen unelmoi ja huolehtii tulevaisuuden tapahtumista. Hän miettii asioita lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä. Ihminen voi miettiä myös, mitä tapahtuu hänen jälkeensä tai tuhannen vuoden päästä.

Epävarmuuden kanssa on kuitenkin opittava elämään. On hyvä suunnitella asioita, koska silloin saa päämääriä, joita tavoitella. Päämäärien saavuttamisesta saa positiivisuutta elämään. On kuitenkin varottava asettamasta liian kovia tai lepsuja päämääriä; ne pitää sovittaa omiin kykyihin ja tahtoon tehdä asioita. Ihminen tarvitsee elämässään aina tiettyä varmuutta. Varmuuden siitä, että huomina saan syödä ja juoda. Minulla on paikka, missä olla ja asua. Ihmisen on tyydytettävä perustarpeensa aina, sen jälkeen vasta voi ryhtyä miettimään muita asioita.

Kun asiat ovat kunnossa eikä tulevaisuus niin kovasti mietityä, voi keskittyä hetkeen, elää tätä päivää murehtimatta tulevaa tai pohtimatta mennyttä. Mitä huomina tuo tullessaan, on ihmiselle arvoitus. Pitää vain varoa, ettei sen epävarmuus muutu taakaksi vaan mahdollisuudeksi tehdä elämässään ihan mitä tahansa!

Tytti Seppänen, huomisen
elämäntapaepävarmuustieteilijä

**Walpo - huomisen edelläkävijä.
Lue jo tänään!**

Sukupuolikiistoja, sukka housujen päähänvetoesityksiä, ja excu Skoda-maahan

- syyskokouksessa visioita, äänestyksiä ja kokouksen lumoa

Marraskuussa kokoustiin jälleen perinteiseen tapaan päälle neljä tuntia, kun P-klubi valitsi itselleen hallituksen vuodelle 2005. Hallitus kokikin melkoisen nuorennusleikkauksen, kun ainoastaan kaksi väistyvässä hallituksessa istuvaa henkilöä jatkaa myös ensi vuodelle. Tämän vuoden sihteeristä **Mira Ojalehdosta** leivottiin uusi puheenjohtaja, ja hänen aisaparinaan tulee toimimaan nykyinen juhlavastaava **Kirsi-Marja Lonkila**. Molemmat neidot ovat toisen vuoden p-klubilaisia, Miran pääaineena on poliittinen historia ja Kiki tasapainottaa valtio-opilla. Jo neljäntenä vuonna peräkkäin puheenjohtajapari valittiin ilman äänestystä, sillä vastaehdokkaista pariskunnalle ei ollut. Tulevan vuoden haasteista puhuttaessa nostivat Ojalehto ja Lonkila esille odotetusti P-klubin juhlavuoden. Molemmat totesivat, että juhlavuosi tulee nielemään varoja, jolloin mm. varanhankintaa on tehostettava.

Myöskään muista hallituksen yksittäispaikoista ei ollut kilpailua. Toiseksi varapuheenjohtajaksi valittiin toisen vuoden poliittisen historian opiskelija **Sampo Saarinen**, sihteeriksi niin ikään polhissalainen kakkonen **Miia Mänty-Sorvari**, ja taloudenhoitajaksi pestautui **Tomi Nyström**. Hän lukee pääaineenaan valtio-oppia myös toista vuotta. Vaikka edellä mainittuihin paikkoihin ei juuri hakijoita löytynyt, oli viiden kiintiössä hallitustyöstä kiinnostuneita tarjolla olleita paikkoja enemmän. Perusteellisen kyselykierroksen jälkeen klubi äänesti hallitukseen **Suvi Tuhkasen**, **Sami Torssosen**, **Paavo Lähteenmäen**, **Tuuli Kujanpään** ja **Maiju Jääskeläisen**. Keskustelua herätti

varsinkin liikuntasektorin tulevaisuus muiden vastuualueiden jäädessä huomattavasti vähemmälle huomiolle. P-klubia selvästi liikunta kiinnostaa, joten edellisvuosien hienoille suorituksille mm. polkuauto-gp:ssä lienee tulossa jatkoa?

Hallituksen varajäsenistä jouduttiin myös äänestämään. Riittävän pitkän korren vetivät **Olli Hakala**, **Asta Sundqvist** ja **Jonna Oksanen**. Väistyvää päätoimittajaa ilahdutti puolestaan suuresti harvinaislaatuinen tilanne: Walpon päätoimittajuudesta syntyi kilpailua. Hienoa nähdä, että useampi kuin yksi on kiinnostunut toimittamaan mainetta niittävää lehteämme. Itse äänestyksessä fuksi **Pekka Mäntylä** hurmasi yleisön toimittajakokemuksellaan ja löi vastaehdokkaansa **Sini Terävän** äänin 36-13.

Tunnelma kokouksessa oli jopa yllättävän rento ja hyväntuulinen. Kysymyksissä ei menty asiattomalla tavalla henkilökohtaisuuksiin, eikä salista myöskään poistuttu riitaa ja sotaa vannoten. Lähtöasetelma uudelle hallitukselle juhlavuoden koettelemuksia varten on siis oikein hyvä; ainejärjestötyöhän kuuluu olla hauskaa yhdessä asioiden tekemistä. Ja väistyvän varapuheenjohtajan silmin näyttää, että uudella hallituksella on hyvä fiilis lähteä paiskomaan hommia P-klubin eteen. Onnea koko porukalle.

Minne menet, IAPSS?

Eurooppalainen todellisuus

Idea kansainvälisen järjestön perustamisesta valtio-opin opiskelijoille syntyi vuonna 1996 Roomassa. Idean takana olivat hollantilaisen Leidenin yliopiston valtio-oppineet, jotka tuolloin olivat opintomatalla Ikuisessa Kaupungissa. Tuosta matkasta alkoi IAPSS:n tarina.

IAPSS on siis verraten nuori järjestö, alle kymmenen vuoden ikäinen. Silti se on jo ehtinyt pitkälle.

Periaatteessa IAPSS:n piiriin kuuluu sen jäsenjärjestöjen kautta nykyisin yli 10000 valtio-opin opiskelijaa eri puolilta maailmaa. Käytännössä tietenkin aktiivijäseniä on paljon vähemmän. Jäseninä olevat ainejärjestöt ovat pääasiassa eurooppalaisia, vaikka mukaan toki mahtuu muutama aasialainen, afrikkalainen ja etelä- sekä pohjoisamerikkalainenkin. Olkoonkin, että järjestöllä on todellisuudessa jäseniä reilusti alle 10000 ja niistäkin suurin osa eurooppalaisia, on sen nykyinen koko ja toimintojen kirjo todella vaikuttava.

IAPSS järjestää tätä nykyä vuosikonferenssinsa lisäksi pienempiä akateemisia konferensseja, joista pääasiallisessa vastuussa ovat paikalliset ainejärjestöt. Lisäksi yksi järjestön näkyvimpiä aikaansaannoksia on sen akateeminen julkaisu, *Politikon*. Vaikka artikkeleiden saaminen tähän lehteen on aina ollut työn ja tuskan takana, on se silti onnistuttu julkaisemaan useamman kerran vuodessa. Järjestön tärkein saavutus on kuitenkin sen luoma verkosto eri maiden valtio-opin opiskelijoiden välille. Verkoston toimivuus, kommunikaatio IAPSSin ja sen jäsenten välillä, on edellytys kaikelle muulle toiminnalle.

Mutkainen tie menestykseen

Kuluvan vuoden aikana IAPSS on ollut suurten ja perustavanlaatuisten rakenteellisten muutosten pyörteissä. Aiemmin IAPSS:n hallitusvastuu kiersi jäsenainejärjestöltä toiselle. Tänä vuonna kuitenkin järjestölle on perustettu pysyvä päämaja Ljubljanaan, Sloveniaan. Lokakuun alussa aloitti toimintansa IAPSS:n ensimmäinen henkilövaaleilla valittu hallitus, jonka jäsenet muuttivat Ljubljanaan toimikautensa ajaksi. Järjestön tämän hetken suurin haaste onkin organisoida uusi keskus toimintakuntoon. Joka tapauksessa IAPSS:n rakenteellisen uudistuksen ja toiminnan organisoinnin saaminen näinkin pitkälle on hatunnoston arvoinen asia.

Menestyksestä huolimatta ei IAPSS:nkaan taival aina ole ollut ruusuilla tanssimista. Kuten tämänvuotiset riidat kahden hallitusvastuussa aiemmin olleen ainejärjestön, saksalaisen FS Pol Marburgin ja slovenialaisen Polituss Ljubljanan välillä hyvin osoittavat. Kansainvälisen järjestön perustaminen ja rakentaminen ei ole aivan yksinkertaista. Jokaisella kansallisuudella on luonnollisesti omat toimintatapansa ja nämä kulttuurierot saattavatkin joskus tuntua ylitsepääsemättömiltä. Rivijäsenen näkökulmasta vaikuttaa siltä, että tämän hetken suurin, järjestön sisäinen konflikti aiheutuu eroista itäeurooppalaisen, hierarkkisen ja autoritäärisen johtamiskulttuurin sekä toisaalta länsieurooppalaisen, keskusteleavamman ja tasa-arvoisemman johtamismallin välillä. Toivon mukaan uusi monikulttuurinen hallitus kuitenkin pystyy liennyttämään näitä erimielisyyksiä, sillä tämä konflikti laajetessaan - tai pysyessään ratkaisemattomana - saattaa hyvin jakaa IAPSS:n pieniin, toisiaan kyräileviin kuppikuntiin. Se halvaannuttaisi koko järjestön toiminnan.

Kukoistus vai kuolema?

IAPSS:n nykyisen puheenjohtajan, Matija Kovacin näkemyksen mukaan järjestön suurimpia ongelmia ovat tällä hetkellä palautteen puute jäseniltä sekä aktiivisen osanoton vähäisyys niin organisatorisella kuin akateemisella tasolla. Nämä ovat varmasti aina olleet keskeisiä ongelmia sekä IAPSS:ssa että ylipäätään kaikissa kansainvälisissä opiskelijajärjestöissä. Niiden ratkaiseminen ei siten ole kovinkaan yksinkertaista tai nopeasti tapahtuvaa. IAPSS kuitenkin yrittää - ja hyvä niin. Uuden hallituksen asialistalla erityistä huomiota saavat järjestön sisäisen kommunikaation sekä jäsenjärjestöjen keskinäisen alueyhteistyön edistäminen. Huomio on syytäkin keskittää näihin osa-alueisiin, sillä niiden kehityksestä riippuu olennaisesti kaiken muunkin toiminnan tulevaisuus. Mikäli hallitus ei onnistu tavoitteissaan, on vaarana, että IAPSS:n toiminta jää sisäpiirin pieneksi näpertelyksi, jolla ei juuri ole merkitystä rivijäsenten elämässä.

IAPSS:n tulevaisuutta tarkasteltaessa kriittisessä asemassa ovat siis järjestön sisäisen kommunikaation toimivuus sekä mahdollisimman laajan osallistujajoukon aktivoiminen. Pahin tulevaisuuden näkymä on se, että järjestö lamautuu sisäisiin riitoihin ja lopulta kuihtuu pois merkityksettömänä. Toisaalta vaarana on myös järjestön jääminen eurooppalaisten keskinäiseksi keskustelukerhoksi, tai mikä vielä pahempaa, Ljubljanan klikin harrastukseksi. Vaikka IAPSS:n tulevaisuus onkin vielä täysin avoin, on se silti toivoa täynnä. IAPSS:lla on hyvät mahdollisuudet kehittyä aidosti globaaliksi opiskelijajärjestöksi, joka edistää tieteenalan kehitystä ja kulttuurien vuorovaikutusta. Tämä ei kuitenkaan tule tapahtumaan käden käänteessä, vaan vaatii vuosien, jopa vuosikymmenten, kypsymisen.

Viva ISHA!

– pieni katsaus ISHA:n tulevaisuuteen

Kansainvälisen historianopiskelijoiden liiton, ISHA:n, syntysanat lausuttiin Unkarissa vuonna 1989. Sikäläiset historianopiskelijat halusivat tutustua vierasmaalaisiin kollegoihinsa ja vaihtaa näkemyksiä yli kansallisten rajojen. Sitten ISHA on paisunut suoranaiseksi joukkoliikkeeksi: tällä hetkellä kahdessatoista Euroopan maassa toimii virallinen ISHA-jaosto, ja lisäksi muutamassa muussa maassa on yksittäisiä aktiiveja.

ISHA:n toiminnan sydän ovat seminaarit, joita järjestetään yleensä kolme kertaa vuodessa, sekä keväisin järjestettävät konferenssit. Koska järjestön tavoitteena on saattaa yhteen erimaalaisia (historian)opiskelijoita, seminaaritoiminta on sille elintärkeää. Voi vain toivoa, että jaostoilla riittää jatkossakin voimavaroja ja halua järjestää seminaareja, sillä jokainen järjestämättä jäänyt seminaari tai konferenssi on takaisku ISHA:lle. Mielestäni on hyvin valitettavaa, että esimerkiksi seuraavan kevään konferenssin toteutuminen on, ainakin tällä haavaa, hyvin epävarmaa. Sen sijaan seuraava kesäseminaari tullaan 99-prosenttisellä varmuudella järjestämään Sveitsissä.

Ainakin Turussa ISHA-toiminta on varsin virkeää. Aktiivinen ydinjoukko ei ehkä ole suuren suuri, mutta sitäkin innostuneempi. Kansainvälisessä ISHA:ssa on

tiedusteltu meidän jaostomme halukkuutta järjestää joko seminaari tai konferenssi parin seuraavan vuoden sisällä. Viimeksihän Turussa on järjestetty seminaari vuonna 2000. Seminaarin tai konferenssin järjestäminen vaatisi toki ponnisteluja niin p-klubilaisilta, kriitikkiläisiltä kuin kleiolaisiltakin, mutta se olisi jälleen hieno tilaisuus saada Turkuun iso lauma ulkomaalaisia historianopiskelijoita ja bonuksena muutamat eläimelliset bileet. Lopullisesti asiasta päättää ISHA-Turun seuraava hallitus.

ISHA:n perustajien haaveena oli, että jonain päivänä ISHA:sta tulisi maailmanlaajuinen järjestö. Toistaiseksi ISHA on pysynyt Euroopan rajojen sisäpuolella, ja sen toimintamuodosta johtuen on mielestäni varsin epätodennäköistä, että tilanne tulisi muuttumaan. Laajenemispotentiaalia tosin on vielä Euroopan sisälläkin – esimerkiksi länsinaapurimme ISHA-aate ei jostain syystä ole vielä rantautunut.

Kaiken kaikkiaan ISHA:n tulevaisuus näyttää valoisalta. Vaikka toiminnassa tulisivatkin hiljaisia tai vaikeita kausia, järjestön kantava idea – opiskelijoiden kansainvälinen yhteistyö – ei kuole.

Lisätietoa ISHA:sta: <http://org.utu.fi/yhd/isha> sekä <http://www.isha-international.org>.

Tiina Korpio, ISHA-Turun puheenjohtaja

Ammottaako sitsikalenterisi tyhjiyttään tammikuussa? Ei hätää, ISHA-Turku järjestää sitsit viikolla 4. Tiedossa on kansainvälisyydellä ja Helsinkiläisillä kollegoilla höystettyä perinteistä sitsimeininkiä. Tarkempaa tietoa tulee myöhemmin P-klubin postituslistalle.

Tapio Rantanen

VAIHTOPENKKI

Bryssel 38, Pariisi 64, Lontoo 100

Pohtiessani viime keväänä preferenssijärjestystä valtio-opin laitoksen neljän Ranskan vaihtopaikan välillä juttelin vaihtoon lähdistä ehkä viidentoista p-klubilaisen kollegan kanssa. Kaikki yhtä (tosin merkittäväntä) neuvonantajaa lukuun ottamatta kehottivat valitsemaan vaihtopaikan auringonpaisteen perusteella, toisin sanoen hakemaan Aix-en-Provenceen. Tarjottu kriteeri ei kuitenkaan painanut liiemmästi omassa vaa'assani, joten päädyin hakemaan Lilleen, joka sijaitsee Ranskan pohjoisrajalla eksoottisuudestaan ja jännittävydestään tunnetun Belgian naapurissa. Mitä täältä sitten löytyi?

C'est la vie en France

Jos vaihto-opiskelijoiden eli erasmusten keskuudessa tekisi nopean katugallupin Ranskan yleisluonteesta, niin isäntämaamme osoittautuisi luultavasti huonosti organisoiduksi ja keuhkoa englantia puhuvien maaksi, jossa kuitenkin on jotain viehättävää. Tosin edellä mainittu ilmasto ei ainakaan viehätä, sillä Lille sijaitsee brittiläistyypillisellä "harmaata tai tummanharmaata" -vyöhykkeellä. Organisaatiokulttuurista voisi kertoa useitakin kaskuja, mutta tyydyn pariin esimerkkiin. Paikallisen opiskelijajärjestön aktivistit tiedottavat tapahtumista ilmoitustauluilla, mutta ennen kaikkea kiertämällä luentojen tauoilla ja lopuissa – ja yleensä happening on "Tänään neljän tunnin päästä". Ehkä sähköpostin aikakautta ei sittenkään pitäisi vielä ottaa itsestäänselvyytenä edes yliopistomaailmassa. Erasmusta kohtaavan byrokratian Akilleen kantapää puolestaan ei suinkaan ole valtionhallinto, vaan tunnettu – Ranskan avoimen tennisturnauksen pääsponsoreihin kuuluva – liikepankki. Avattuani tilin syyskuun puolivälissä vastaanotin lokakuun aikana kymmenkunta hallinnollista kirjettä, ja lopulta marraskuun alussa Electron-korttini.

Mutta ranskalaiset eivät ole osoittautuneet laisinkaan niin ylimielisiksi kuin yleensä sanotaan. Päinvastoin, palvelu on yleensä kohtuullisen ystävällistä, ainakin (vaihtari)ranskaa tavaaville. Suurin haaste alkuperäisväestön kohtaamisessa tulee heti alussa, kun epävarman erasmuksen täytyy löytää asunto vapailta markkinoilta – yliopistoasuntoloihin ei vaihtareita näet mahdu. Ensimmäisen puolentoista viikon jälkikäteen ajatellen suhteellisen lyhyttä ja inhimillistä, mutta kiihkeää asunnonmetsästyistä muistellaan erasmusten keskuudessa joskus melkein kuin ensimmäisen maailmansodan juoksuhautoja.

Hintataso on pääosin jotakuinkin samanlainen kuin Suomessa, vaikka tunnetusti viinit ja juustot ovat

psyvissä polkumyynthinnoissa, ja täydentävät siksi mukavasti jokapäiväistä illallista, pastaa. Lounaaksi opiskelijaruokala tarjoaa ehkä neljänä päivänä viidestä ranskalaisia, joka on täällä pohjoisessa kansallisruokaa. Koska patongin ravintoarvo lähenee nolaa, oli erityisen onnellista löytää marraskuussa kaupungin suurimmasta hypermarketista yksi (ainoa) merkki ruisleipää.

IEP eli Sciences Po

Lillen Institut d'etudes politiques (IEP) on itsenäinen grand ecole, mutta kuuluu kuitenkin liittäntäisenä paikalliseen yliopisto 2:een. Sen pitäisi kai olla suhteellisen arvostettu, koska tie sinne kulkee pääsykokeiden kautta, toisin kuin ranskalaisiin yliopistoihin. Erasmuksia on runsas sata, ja he muodostavat viidesosan opiskelijoista. Kursseja saa valita koko lailla vapaasti, itse otin vain kolme kurssia sekä kielikurssin, jotta täällä ehtisi muutakin tekemään. Kirjatenttejä ei tunneta – itse asiassa niitä ei kai millään alalla ole juurikaan Suomen ulkopuolella – joten vaihtoehdoiksi jäävät luennot ja seminaarit. Ranskalaiset opettajat rakastavat erityisesti lehdistikatsauksia ja muita pieniä suullisia esitelmiä. Tarkasta teoreettisesta argumentoinnista ja lähdeapparaatin hallinnasta kiksejä saavien ei kannattane vaivautua tänne, käytetyimmät lähteet ovat Le Monde, Le Figaro, ja Liberation. Tosin erasmuksilla on omat seminaarinsa, ehkä ne poikkeavat muista. Niinpä ranskalaisopiskelijat harjaantuvat suomalaisia kollegoitaan enemmän pitämään suullisia esitelmiä (myös tentit ovat osin suullisia), kun meidän erityisalaamme ovat mainitut kirjatentit.

Vaikka IEP:n hallinnollinen tehokkuus on osoittautunut keskinkertaiseksi (kuinka hämmästyttävän luotettavia lopulta ovatkaan yhden ainoan toimistosihteerin kaitsemat laitokset!), niin opettajakunta on pätevää ja

IEP:n tilat – Old Mill -tyyliin vanhassa 1800-luvun tehtaassa – on rempattu suhteellisen hyvään kuntoon. IEP muistuttaakin suurta oppikoulua, jossa ainevalikoima on rajoitettu. Erottelua pää- ja sivuaineisiin ei oikeastaan ole, sen sijaan toisen vuoden opiskelijat (koulutus on viisivuotinen, josta kolmas vuosi suoritetaan vaihdossa) valitsevat yhden viidestä linjasta, ja yleisopintoja on jonkin verran. Kurssivalinnat ovat tutustumisjakson jälkeen sitovia, toisin kuin meillä. Opettajat ovat ihan normaalisti lähestyttävissä, eivät aristokratiaa, niin kuin kuulemma vielä joissakin maissa.

Erasmukset

Tärkein viiteryhmä yksittäiselle erasmukselle on tietysti oma erasmusyhteisö. Kuten tavallista, kaikista olisi hauskaa tutustua paremmin ranskalaisiin opiskelijoihin (ja varmaan ranskalaisistakin erasmuksiin), mutta laajemmassa mittakaavassa niin ei vain tapahdu. Erasmuksia yhdistävät tietysti vaihtariasema (vaikka, tavallista sekin, kaikki eivät tykkääkään kaikista), sekä oman maan erilaisuus Ranskaan nähden. Lähes kaikki puheenaiheet käsittelevät vertailua: joko omien maiden välillä tai suhteessa Ranskaan. Vaikka eroja erasmusten välillä on paljon, niin yhteiset tavat ja globaali nuorisokulttuuri peittoavat ne kuitenkin kirkkaasti. Kanadasta Argentiinan, Espanjan ja Puolan kautta Hongkongiin nykyerasmukset ovat saman nuorisokulttuurin (ja amerikkalaisen populaarikulttuurin) lapsia. Toisaalta, eikö vaihtomahdollisuuden omaavien, pääosin länsimaisten, yhteiskuntatieteellisten yliopisto-opiskelijoiden pitäisikin olla suhteellisen homogeeninen ryhmä?

Erasmus-yhteisö toimii paitsi parhaana tiedotuskanavana ja viidakkorumpuna niin byrokraatiaan kuin vapaa-aikaan liittyvissä asioissa (missä kaksi erasmusta tapaa, sinne on neljä muuta tulossa), myös yleisenä sosiaaliturvajärjestelmänä – omien sukulaisten ja kavereiden tullessa kylään voi lainata muilta keittiötarvikkeita tai ylimääräistä patjaa. Hyvää on myös se, että keskenään puhumme ranskaa (eikä englantia, jota kaikki osaavat paremmin), vaikka vaihtariranska lähtikin heti kehittymään omaan suuntaansa.

Kahden ja puolen kuukauden jälkeen voin todeta, että Lille on hyvä vaihtopaikka opintojen tason, kaupungin suhteellisen laajan viihde- ja kulttuuritarjonnan sekä, kuten otsikko osoittaa, erinomaisten liikenneyhteyksien puolesta. No, harvoinpa sitä kuulee huonosta vaihtopaikasta. Vuodenvaihteen jälkeen palaan taas Turkuun ja klubitapahtumiinkin. Mitä vaihto-opintojen määriin tulee, Hannu Nurmi kertoi joskus omana käsityksenään, että vaikka ne jäävät monilla varsin pieniksi, niin vaihdosta palattuaan opiskelijat ovat usein niin intoa puhkuvia, että ottavat ”menetetyt” opintoviikot kiinni tuota pikaa. Siltä minustakin tuntuu. A bientôt!

P-klubissa sanottua:

- Miä puhun sen takia niin paljon, että aina joskus voi osua kohdalleen.

Taneli Vilpponen ruoti syitä verbaliikkaansa.

- Mihin sä olet menossa yöksi?

Petteri Järvinen tanssittaessa Indexin vuosijuhlien juhlapuhujaa; järjestön puheenjohtajaa vuodelta 1969, Stakesin projektipäällikköä Maija Ritamaa.

Akateemiset Ahdistajat

“Edessä on sumuinen tuntematon maailma, jonka aika on loputon”

Olipa kerran, eräässä kaukaisessa galaksissa, kauan aikaa sitten joukko opiskelijoita, joita ahdisti. Tuon sisäisen tunteen purkautuminen oli vain odottanut sitä päivää, kun päädyttäisiin jälleen yhdelle pitkälle lounalle, tuolle opiskeluajan vapauden huipentumalle. Tässä vaiheessa tarinamme konkretisoituu neljän opiskelijapolon ympärille, jotka kaikki kuuluivat poliittisen historian toisen vuoden lahkoon. Lahkolaisuus osoittautui kuitenkin hyvin hataraksi lounaan edetessä.

Ensimmäinen poliittisen historian tulevaisuuden toivo ilmoitti, että poliittinen historia ei oikeastaan kiinnosta tällä hetkellä yhtään, vaan hän aikoi keskittyä taloustieteisiin. Pääainettaan hän ei kuitenkaan jaksaisi vaihtaa. Toinen totesi, että oikeastaan hän olisi halunnut taideteolliseen korkeakouluun, hän kuitenkin epäili jaksaisiko enää alkaa valmistautua uusiin pääsykokeisiin. Kolmas kertoi, että oikeastaan häntä kiinnosti eräs toinen aine eräässä toisessa kaupungissa paljon enemmän. Hän kuitenkin epäili vahvasti haluansa muuttaa enää toiseen kaupunkiin, uusiin opiskelijapiireihin. Neljäs oli yleisesti ottaen kaikkein ahdistunein elämästään, hän totesi kuitenkin aiheessa pysyen että oikeastaan hän ei ollut lainkaan kiinnostunut historian tutkimuksesta, mutta että ei tiennyt muutakaan ainetta, mitä olisi halunnut lukea, eikä ainakaan jaksaisi uusia pääsykokeita. Ahdistuksen yleisen ja yksityiskohtaisen keskustelun ja lounaan päättyessä seurue olikin valmis perustamaan Akateemiset Ahdistajat –keskustelukerhon.

Opintojen päämäärättömyyden lisäksi mieliä painaa pelko väärällä alalla olemisesta. Tutkimuskurssilla ollessaan saattaa tuntea suurta turhautuneisuutta, kun tutkimussuunnitelma vain pitäisi taikoa tyhjältä. Kauempana kummittelevat piskuinen prose, sekä loputon gradu. Ja kaiken yllä oli kuultava työelämään siirtyminen, naurava paholainen. Akateemista työttömyyttä riittäisi tulevaisuudessa, mutta ennen kaikkea sukkaan hiipii tieto siitä, että oma pääaine tarjoaa harvinaisen vähän valtteja ja käytännön osaamista nykypäivän ja tulevaisuuden työmarkkinoilla. Kuin ilkkuakseen järjestää kohtalo vielä niin, että Walpoon kirjoittava entinen P-klubin puheenjohtaja kertoo kolumnissaan opintojensa keskeyttämisestä. Arjen ahdistus (“jos en ole jotain asiaa joskus tehnyt niin se ensimmäinen kerta on kuolemanlukko”) ja elämäntilanneahdistus (“en ole menossa minnekään, en tulossa mistään, enkä vielä tullut siksi, miksi olen tulossa, enkä tiedä miksi olen tulossa”) ovat myös osa jokapäiväistä leipäämme.

Ja synkkyuden varjo levisi Keski-Maan ylle. Mutta jostakin pilkotti pieni auringonsäde, toivon merkki. Ehkä opiskeluaika onkin juuri sitä ihmisenä kasvamisen aikaa, jolloin voittojen ja tappioiden kautta kuljetaan kohti “lopullista” minuutta: Tietty epä tietoisuus kuuluu tähän elämänvaiheeseen, ja se kolkuttelee varmasti enemmän tai vähemmän kaikkien meidän ovilla. Erään ystäväni ja kohtalontoverini sanoin tiivistetysti: “Ehkä elämä itsessään onkin juuri tietyn epävarmuuden hyväksymistä osaksi itseään, valmiimmaksi kasvamista, lopullista päätepestettä ikinä saavuttamatta.”

“Älkää pelätkö tuulten voimaakaan, moni aalto vielä venettä keinuttaa”

Mikko näyttää mallia, kuinka ahdistusta vastaan voi kamppailla.

Älä ota yksin - Pane pullo kiertämään!

Tammikuun 15. päivänä vuonna 1986 me silloiset P-klubin hallituslaiset perustimme klubin yhteyteen opiskelijan Raittäisyhdistyksen. Yhdistyksen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin äskettäin kaupunkilehti Turkulaisen päätoimittajan tehtävistä vetäytynyt Lasse Virtanen. Yhdistyksen tarkoituksena oli kehittää opiskelijoiden alkoholi- ja raittäuskulttuuria kohti henkistä raittäutta. Raittäisyhdistyksen virallisia kokouksia pidettiin joko Hämeenportissa tai Proffassa kevään 1986 aikana muutaman kerran, mutta epävirallinen "iltakoulu" kokoontui samoissa ravintoloissa useamman kerran viikossa.

Maaliskuussa 1986 Raittäisyhdistyksen toiminta huipentui tieteellisen "Experimenttiin". Järjestimme yhdistyksen pääsihteeri Maija Saastamoisen kotona suuren havainnointikokeen aiheesta "Onko ilo ilman viinaa teeskentelyä". Itse olin mukana työryhmässä, joka suunnitteli ja toteutti testin. Kokeen kestoksi määriteltiin 4 tuntia, ja testisuunnitelma sisälsi mm. henkilökohtaisen haastattelun, ryhmissä tapahtuvat musiikki-, sana- ja kuva-assosiaatiotestit, keskustelua annetuista aiheista, ryhmäleikkejä ja testattavien ryhmien yleistä tarkkailua. Koehenkilöiksi kutsuttiin 12 henkilöä, ja kutsuttujen tuli ottaa omat testijuomat mukaan kokeeseen. "Experimentin" aluksi koehenkilöt arvottiin kahteen ryhmään, joista toinen sai välittömästi aloittaa testipäihtymisen, mutta toisen juomat takavarikoitiin.

Koe sujui aluksi kohtalaisen hyvin. Päihderyhmään arvotut päihtyivät kiitettävästi, mutta selvään ryhmään arvotut olivat alusta alkaen tyytymättömiä kohtaloonsa, ja vaatimukset takavarikoitujen juomien palauttamiseksi lisääntyivät kokeen edetessä. Jos oikein muistan, niin juomat palautettiin kauan ennen kokeen suunniteltua päättymisaikaa, ja taisi itse testikin sen myötä muuttua tavalliseksi illanvietoksi.

Kokemukset ja tulokset suuresta "Experimentistä" oli tarkoitus työstää kirjallisen muotoon. Tämä raportti jäi kuitenkin tekemättä, ja se on luultavasti minun syyni. Ainakin pääosa tutkimusmateriaalista on edelleen minulla. Siitä mitä tämän koetilaisuuden jälkeen tapahtui Raittäisyhdistykselle minulla ei ole mitään varmaa tietoa.

Kirjoittaja on valtiotieteiden maisteri, joka toimii esittävän taiteen koulutusohjelmavastaavana Turun Amk:n Taideakatemiassa. Hän toimi P-klubin hallituksessa 1980-luvulla ja oli puheenjohtaja vuonna 1986.

EEMELIN OMA PALSTA

Tämän vuoden Walpoissa julkaistaan noloja kuvia emeritusliikuntavastaavasta Eemeli Peltosesta.

Osa 4:

Ikkunaprinsessamme Eemeli.

Tähän on huono lopettaa, mutta minkäs teet kun edistysusko on jo mennyt. Walpo kiittää emeritusta ja toivottaa parempaa ensi vuotta.

Runosuonet sykkivät kostajaisissa.

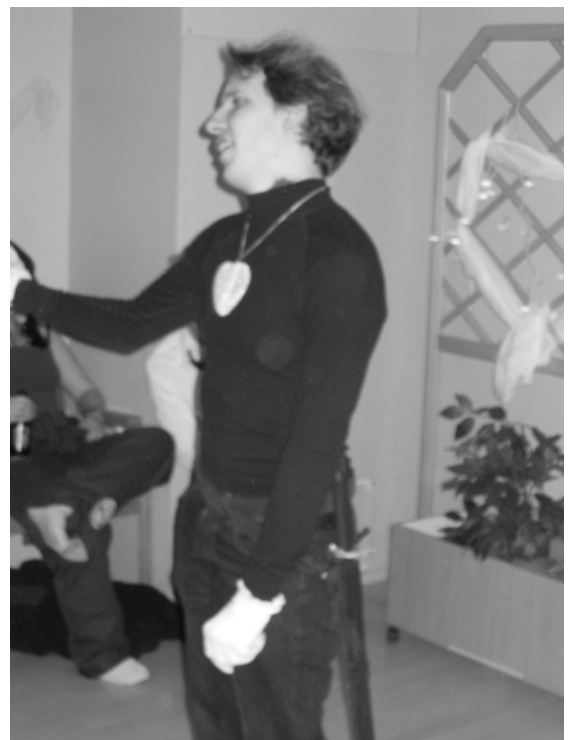
Walpo paljastaa parhaat palat!

Rakas Eeva, sydän itkee,
kuin kitaran sointi haikee,
kuuluu korvaani mun
kun joudun luotais sun.
Maiju armas, olet kuin
liehuva liekinvarsi, kuin ruusu,
kaunis mutta pistävä.
Johannat, kun virtaa elämännesteenne,
mua sexi vie ja taksi tuo.
Liisa, sun teflon love on liikaa minulle,
olenhan ori vain.

Rakkauden soturi, hekuman jumala/
luo Johannan, Eevan/
kukin vuorollaan/
vaahtokarkkeja, shampanjaa ja ruisleipää/
kohti simpukkaas/
Maiju, Liisa oot mun sydämein/
oot tähtityttösein, kallehin aarteeni mun/
sykkivän kiihkomme sisääsi saat/
riemurasiasi ilosävelet

Mun fuksit, mun puksit
-ovat Eeva Annikki, kaunis Espoon tyttö,
synti mieli sua tekee, mun kieli.
Esileikki ei ole feikki, se saa Liisa Laura
Lydiaan sheikkiin.
Maiju rakas jumalatar Someron, vetää
Henry Saareen komeroon,
Johanna Maria, Turun Arodite, harmonia.
Nämä naiste jumalaiset, niistä sydämeni
laulun teen.
Sydän syöksyy tulta -leiskaa. You're
always on my mind. You're make me
blind.
You're sex goddesses. Kiima mua piinaa.
Ei auta viina, ei liima.
Vain Eeva, Liisa, Johanna ja Maiju, voi
mut suloiseen uneen kantaa...

Johanna, kerron sinulle kondyloomastani/
sinun ihana vulvasi, Liisa, kuinka rakastin. Et
ole eilisen tapaus
/olet huomisen lupaus, kaunis Maiju! Tulen
ratsastaen luoksesi/
Äänesi on kuin variksen laulu aamukasteella.
eeva, olet kuin aaltojen huokaus/äänesi
kuulen simpukan sisällä/
kulkiessani Reeperbahnin katuja pitkin/
rakastan sinua enkä halua sinulle tuskaa/
Annan sinun mennä.

After all, tomorrow is another day!

Tulevaisuusvaliokunta, tulevaisuuskomissio, tulevaisuusraportit, tulevaisuusselonteot... Listaa voisi jatkaa loputtomiin. Tuntuu, että tulevaisuus on nykyään todellinen muotisana. Joka paikassa pohditaan, miten varautua tulevaisuuden varalle, miten se tulee vaikuttamaan ja miten sitä voidaan parhaiten hyödyntää. Pieninkin yritys ja järjestö haluaa olla trendikäs ja ajatella tulevaisuutta.

Eikö näin ole toisaalta ollut aina? Loppujen lopuksi niin suuret uskonnot kuin ideologiatkin painottavat kukin omalla tavallaan tulevaisuuden merkitystä. Kristinuskon ja islamin tavoittelevat tuonpuoleista, taivasta, paratiisia – miten sitä haluaakin kutsua – joka tapauksessa uskonnollinen elämä on hyvin vahvasti tulevaan painottuvaa ja sitä odottavaa. Samoin hindulaisuus uudelleensyntyminen panostaa sekin tulevaan: täytyy elää niin, että pääsee seuraavassa elämässä parempaan rooliin, vaikkapa lehmäksi, ja että lopulta vapautuu uudelleensyntymisen kierrosta. Uskonnoissa siis eletään nykyelämää tulevaa odottaen ja sitä silmällä pitäen, ja niin on tehty jo vuosituhansia.

Toisaalta jos ajattelee vaikkapa viime vuosisataa leimanneita suuria aatteita, sosialismia, kansallissosialismia, jopa kapitalismia, sama tulevaisuuskeskeisyys on vallalla niissäkin. Marxin teoriat tulevasta luokattomasta yhteiskunnasta, eräänlaisesta paratiisista, ovat kaikille tuttuja. Kommunistisissa maissa kuljettiin vakaasti kohti unelmatulevaisuutta, tosin kyllä reitiltä harhautuen. Sama pätee myös natsismiin ja fasismiin. Tuleva suuruuden aika oli niissäkin keskeistä. Puhdas Suur-Saksa oli tuleva, kunhan vain jaksettiin odottaa, taistella ja totella. Onneksi jäi tulematta, mutta miljoonat ihmiset sitä odottivat. Kapitalismi on toki aatteena melko erilainen, mutta tulevaisuuteen siinäkin panostettiin ja panostetaan. Rahaa kerätään ja taloutta pyöritetään, jotta tulevaisuudessa menisi paremmin. Kirstujen pohjalle pitää kerätä varoja tulevaa ajatellen, sillä ongelmien sattuessa kukin huolehtikoon itsestään. Kylmimmillään kapitalismissa ihmisen tulevaisuus on täysin riippuvainen hänestä itsestään, kun turvaverkkoja ei ole, joten tulevaisuus täytyy pitää jatkuvasti mielessä kaikenlaisessa toiminnassa.

Tulevan ajattelu tuo toki usein lohtua. Sanotaan, että äärimmäisistä kokemuksista selvinneitä ovat pitäneet hengissä juuri ajatukset tulevasta ja odotukset nykytilan, esim. nälänhädän tai mielipidevankeuden, loppumisesta. Tulevaisuuden varjolla on tapettu miljoonia, mutta se voi myös pitää hengissä.

Joskus sanotaan, että tulevaisuusajattelu on jopa yksi ihmisiä ja eläimiä erottava piirre. Vaikka näin ei olekaan – myös eläimet varautuvat tulevaan –, ihmisiä kollektiivina tuntuu vaivaavan väistämätön tulevaisuuskuume. Se näkyy aivan jatkuvasti myös opiskelijan elämässä: ”suoritan tämän tentin ensi viikolla”, ”tuolle kurssille menen ensi syksynä”, ”tästä kielestä on hyötyä työelämässä”, ”tuolloin menen käymään kotona”, ”ensi vuonna toimin siinä järjestössä” jne. Tulevaa ei vain näemmä voi olla ajattelematta.

Uuden ajan alussa tuli tunnetuksi lausuma ”Muista, että elät!”. Tällä pyrittiin pääsemään eroon keskiajalla vallinneesta tuonpuoleisuuskeskeisyydestä. Nykyäänkin monet pyrkivät korostamaan nykyhetken tärkeyttä ja ajatusta siitä, että elämä menee ohi, jos aina vain odottaa jotain tulevaa. On tärkeää, että sitten kuollessaan voi viime sanoinaan hengähtää: ”No, onpahan eletty!”. Loppujen lopuksi tällöinkin siis ajatellaan tulevaa, huolehditaan siitä, ettei lopun tullessa vain joudu havaitsemaan jääneensä jostain paitsi. Millaiseen tulevaisuuteen tämä ihmiskunta oikein marssisi ilman tulevaisuutta?

Amerikan presidentiksi kelpaavat vain norsut ja aasit

Neljän vuoden välein koittaa aika, jolloin useimpien maailman uutistoimistojen ei tarvitse arvuutella ykkösjuuttunsa aihetta. Kova kamppailu vapaan maailman johtajan virasta tarjosi jälleen herkullisen kaksintaisteluaselman, josta riitti kirjoitettavaa päivän toisensa jälkeen. Vaalituloksen selvittyä koitti noin viikon mittainen analyysivaihe, jonka kuluessa yritettiin muun muassa selvittää, kenen äänillä **George W. Bush** toisen kautensa varmistikaan.

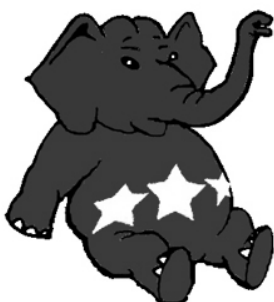
Massachusettsin senaattori **John Kerry** on jo kadonnut otsikoista. Useat tappion kärsineet presidenttiehdokkaat ovat jättäytyneet pois poliittisista tehtävistä varsin pian vaalien jälkeen. Kuka muistaa enää **Bob Dolen**, jota sentään äänesti yli 40 miljoonaa amerikkalaista? Kerryn tulevaisuus on vielä avoin, mutta ei olisi mikään yllätys, vaikka hänkin siirtyisi muihin tehtäviin senaattorikautensa jälkeen. Yhdysvaltain vaalijärjestelmä määrittelee ex-ehdokkaan jyrkästi joko voittajaksi tai häviäjäksi, ja jälkimmäinen rooli saattaa olla monelle liian suuri taakka tulevaa poliittista uraa ajatellen.

Mutta kenen äänillä Bushista leivottiin voittaja? Onko hän kiitollisuudenvelassa teollisuusjohtajille, evankeliselle oikeistolle vai keskilännen kouluttamattomille valkoihoisille miehille? Kysymystä sietää pohtia, mutta ei pelkää tältä kannalta. Suurin syy Bushin menestykseen lienee nimittäin institutionaalinen, eli Yhdysvaltain kaksipuoluejärjestelmä ja vaihtoehtojen puute. Se ajaa politiikan väistämättä kahdelle eri linjalle, joille valikoituu sekalainen ja pahimmillaan toisiinsa hyvin huonosti sopivien poliittisten agendojen joukko.

En ole mikään poliittisten järjestelmien asiantuntija, mutta demokration toteutuminen silloin, kun liian monen äänestäjän on annettava tukensa samanaikaisesti ristiriitaisille päämäärille tai yksinkertaisesti valittava pienempi paha kahdesta huonosta ehdokkaasta, vaikuttaa mielestäni vähintäänkin kyseenalaiselta. Vai onko kovan linjan sotapolitiikkaa ja kuolemantuomioita kannattava, mutta samalla hartaaksi, uusherännäiseksi kristityksi tunnustautuva äänestäjä vain luonnollinen ilmiö tämän päivän Yhdysvalloissa?

Kaksipuoluejärjestelmä ylläpitää tehokkaasti itse itseään. Muutosta tilanteeseen ei taida olla näkyvissä, siitä pitävät yhdessä huolen parhaat kaverukset, aina käytännöllinen "tarjoamme jokaiselle jotain" -periaate sekä vaalitapaan olennaisesti kuuluva "voittaja vie kaiken" -periaate, jonka turvin yhdestä vaalipiiristä tulee valituksi vain yksi ehdokas. Voi myös kysyä, olisiko valitsijamiesvaali ylipäänsä jo aikansa elänyt? Koko potinhan voi viedä ehdokas, joka saa miljoonittain kilpailijaansa vähemmän ääniä, mikäli hän vain ylittää edes täpärään voittoon oikeissa osavaltioissa, toisin sanoen nykyisin jo varsin keinoitekoisten maantieteellisten ja hallinnollisten rajojen määrittelemällä alueella. Mutta mistä muutospaineet oikein tulisivat? Tuskin ainakaan vaalin voittaneelta ja lainsäädäntöelimiä hallitsevalta puolueelta.

Vaalit tulevat ja menevät. Poliitiikan toimitukset ovat jo kauan sitten siivonneet pöytänsä viimeisimmän mittalon jäljiltä. Ehkä minunkin olisi jo aika siirtyä eteenpäin. Seuraava koitos kun hämmöittää enää vajaan kolmen vuoden päässä.

Walpon Vanha Råtta

Nykyisyyttä ei voi ymmärtää ilman käsitystä menneisyydestä vai miten se nyt menikään. Tämän vuoden Walpoissa vanha opiskeja muistelee noin viiden vuoden takaa asioita P-klubin ja oppiaineiden elämästä.

P-klubin syksy on taas takana. Uusi hallitus valittiin kuten muutamina viime vuosina ilman riitoja ja jopa ilman äänestyksiäkin. Kivahan se tietenkin on ettei näin pienessä porukassa riidellä, mutta ei Tagen aikoina kokoomuslainen kaupunginvaltuutettu olisi voinut tulla valituksi ilman pientä vääntöä. Tai tuskin ollenkaan. No valinta kuitenkin ilmeisesti oli oikein hyvä ja vanha kenttäkin on tyytyväinen.

Vuosijuhlatkin sitten pidettiin. Ehkä kyseessä oli pieni säästely ensin vuoden hulppeita kolmekymppisiä varten, mutta Råtta ystävineen oli kummissaan kun tämän vuoden juhlapaikkana oli kupittaaalainen lounasravintola. Kai se sitten on mainio juhlapaikka akateemisillekin juhlille. Minusta vaan koko paikkaa saisi boikotoida senkin vuoksi, että se rakennettiin pilaamaan yhtä maan parhaista urheilualueista.

Juhlat varmaan olivat taas mainiot ja kuulemma maailman nuorin keski-ikäinen piti hauskan puheen. Ensi vuodeksi Råtta ehdottaa puhujaksi jotain mahtavaa vanhaa råttaa. Nimet Paavo Väyrynen, Pekka Vennamo ja Raimo Ilaskivi tai Matti Ahde tulevat ensiksi mieleen. Väyrynen ja Rami kun ovat vielä tunnettuja huumorimiehiäkin.

Professori Jorma Kalela jää hyvin ansaitulle eläkkeelle. Jorma ei ole koskaan pyrkinyt miellyttämään opiskelijoita populistisin keinoin. Kunnon vanhan ajan proffa on ollut aina kaikille yhtä vaativa ja omissa tutkimuskohteissaan perusopiskelijan kiinnostuksen ja jopa ymmärryksen tuolla puolen.

Huumorintajuton Kalela ei kuitenkaan ole. Monet muistavat vielä sen luennon ja herran hädän ja huvituksen sprinklerijärjestelmän alettua syyttämään vettä luentosaliin. Tai leppoisat epävirallisemmat keskustelut oluttuopin äärellä Berliinin ekskursionilla. Mukavia eläkepäiviä vaikkapa historian historiantutkimuksen ja jazzmusiikin parissa. Jormassa on jormaa.

Hyvää joulua ja uutta vuotta. Minä lähden valmistumaan maisteriksi.

BESLANISTA PUTIN-SHOW'HUN...

PALJON PUHETTA VENÄJÄSTÄ

P-klubin 26.10 järjestämän keskustelutilaisuuden teemana oli Venäjä ja terrorismi. Aiheesta olivat keskustelemassa Helsingin yliopiston Aleksanteri-instituutin vieraileva tutkija David L. Dussealt sekä ulkoasiainsihteri Mikko Kinnunen ulkoministeriön turvallisuuspolitiikan yksiköstä. Keskustelutilaisuutta johti VTT Antti Kaski valtio-opin laitokselta. Alkusanoinaan Kaski muistutti aiheen ajankohtaisuudesta: Venäjän tapahtumat ovat Suomessa aina etusivun uutisia.

Itse tilaisuus jakaantui kahteen osaan. Esitelmäosuudessa molemmat asiantuntijat lähestyivät Venäjän ja terrorismin välistä suhdetta omista näkökulmistaan; Dussealt tutkijan kannalta ja Kinnunen Moskovan suurlähetystössä saadun työkokemuksen myötä. Keskustelu-osuudessa Arcanumiin saapunut yleisö sai vapaasti esittää aiheesta kysymyksiä. Puhuttavaa olisi riittänyt pidempäänkin, ellei aika valitettavasti olisi loppunut kesken.

Dussealt aloitti esittelemällä omaa tutkimusaihettaan Venäjän eliitin valtasuhteista keskushallinnon ja periferian välillä. Nopealla katsauksellaan Venäjän viime vuosikymmenien poliittis-historialliseen kehitykseen hän pyrki osoittamaan myös sen, miksi ja miten Tshetsheniassa ollaan päädytty nykyiseen tilanteeseen. Poliittinen valta, taloudellinen vauraus, perustuslaillisuus sekä nationalismi muodostavat neljä muuttujaa, jotka vuonna 1994 ajautuivat kohtalokkaasti epätasapainoon. Ensimmäisen sodan syytyminen oli seurauksena tilanteesta, jossa Tshetshenia oli päässyt liian lähelle autonomiaa ja jossa, Dussealtin mukaan, Tshetshenian entinen johtaja **Dzjochar Dudajev** teki virhearvioinnin asettaessaan nationalismin etusijalle talouteen nähden. Venäjän intresseihin ei koskaan ole kuulunut Tshetshenian rakentaminen, vaan maahan syödetyt rahat on käytetty vapaan talousalueen rakentamiseksi Venäjän talousetuja silmällä pitäen. Tshetshenian tilanne tänä päivänä on seurausta tästä.

Kinnusen ote terrorismiin ja Tshetshenian tilanteeseen oli kansainvälisempi. Hän vertasi Venäjän Tshetsheniää vastaan käytyjä sotia Yhdysvaltojen 9/11-jälkeiseen terrorisminvastaiseen taisteluun mutta halusi tässä yhteydessä muistuttaa, kuinka länsimaissa ja Venäjällä puhutaan usein aivan

eri asioista kun puhutaan terrorismista. Yhteistä Venäjän ja Yhdysvaltojen terrorismipolitiikalle on halu taistella ongelmaa vastaan alkaen sen juurista. 9/11 ja Tshetshenian tilanne kuitenkin eroavat toisistaan tarkasteltaessa terroristiryhmien luonnetta ja tavoitteita. Kinnusen mukaan **al-Qaida** edustaa hyvin apokalyptista ja nihilististä ryhmittymää, jonka tavoitteet ovat vaikeasti määriteltävissä, kun taas Tshetsheniassa terroristien tavoitteet ovat selvästi

sisäpoliittiset ja konfliktin juuret voidaan ulottaa pitkälle historiaan. Moskova haluaa nähdä Tshetshenian tilanteen taisteluna kansainvälistä terrorismia vastaan, ei sisäpoliittisena konfliktina. Tämä on ironista, sillä monet Tshetshenia-aspektit monimutkaistavat kv-yhteistyötä terrorismin kukistamiseksi.

Terrorismin lisäksi pohdittiin voimankäytön ongelmia kansainvälisten konfliktien ratkaisemisessa ylipäätään. – Venäjän terrorismi synnyttää intohimoisia tunteita niin valtion kuin kansalaisten tasolla, mutta tämä ei saa estää asioista keskustelemista, Kinnunen aloitti. Hänen

mielestään poliittiset keinot sekä kotimaisten tarpeiden huomioon ottaminen olisivatkin usein paljon tehokkaampia välineitä rauhan saavuttamiseksi kuin ennaltaehkäisevät iskut, joiden käyttöön liittyy monenlaisia ongelmia. **Putinin** ilmoitus Venäjän mahdollisesta ennaltaehkäisevästä iskusta terrorisminvastaisessa taistelussa oli sinänsä odotettavissa, mutta sen saama suuri julkisuus oli Kinnusen mielestä yllättävää. Uutinen jätti mm. Japanin ja Australian vastaavat julistukset lähes kokonaan ilman kansainvälistä huomiota.

Keskustelu-osuudessa keskityttiin tshetshenien omaan kokemukseen sodan luonteesta sekä Venäjän demokratian ongelmiin ja tulevaisuuteen.

Julkisuudessa on esillä paljon analyttistä tietoa Tshetshenian tilanteesta, mutta miltä paikan päällä konkreettisesti näyttää? Molemmat asiantuntijat korostivat vastauksissaan tilanteen sirpaloitumista; Tshetsheniassa eivät ole vastakkain vain paikalliset ja venäläiset, vaan tshetsheniain keskuudessa on myös omia sisäisiä konflikteja. Varsinaisista rintamista ei aina edes tiedetä muutenkin kaaosmaisen elämän keskellä. Kinnunen nosti esille myös asian, jonka tärkeyttä ei hänen mielestään ole edes S u o m e n tiedotusvälineissä osattu

ottaa tarpeeksi huomioon – sotatalouden syntyminen. Jokainen sota luo sotatalouden, jonka merkitys vain korostuu mitä kauemmin sota kestää. Tshetshenian avulla tehdään jatkuvasti rahaa kansainvälisen öljy-, huume- ja ruumiskaupan muodossa. Dussealtia huolestutti myös Venäjän väite, jonka mukaan ulkomaalaisten terroristien määrä Tshetsheniassa on jatkuvassa kasvussa. Kaoottinen tilanne mahdollistaa uusien taistelujoiden kouluttautumisen.

Kumpikaan asiantuntijoista ei näe Tshetshenian itsenäisyyttä varteenotettavana vaihtoehtona tulevaisuudessa. Tshetshenia on jo pelkästään luonnonvarojensa ja energiaverkostonsa myötä täysin riippuvainen Venäjästä. – Enkä minäkään missään nimessä antaisi itsenäisyyttä **Shamil Basayevin** ja **Aslan Mashadovin** käsiin, Dussealt vastasi kysymykseen mitä hän tekisi jos olisi vallankahvassa. –Hän ovat terroristeja! Myös Kinnunen piti jonkinlaista autonomiaa itsenäisyyttä realistisempuna vaihtoehtona, mutta rauhan saavuttamiseksi on tehtävä todellisia poliittisia sekä taloudellisia ratkaisuja.

Venäjän mahdollista demokratisoitumista tulevaisuudessa sivuttiin keskustelussa läpi koko tilaisuuden. Kuitenkin jo pelkkä käsitteen määrittelemisen on hankalaa. –Venäjän ja d e m o k r a t i a n yhteensovittaminen tulevaisuudessa riippuu siitä, mitä demokratialla tarkoitetaan. Kuka sen määrittelee? Demokratia tarkoittaa esimerkiksi minulle aivan eri asioita kuin takarivin kuuntelijoille, Dussealt heitti viitatun yleisöön. Vaalit eivät missään nimessä ole osoitus demokratiasta, ja yhtä lailla epäselvää on, missä määrin Venäjän

nykypäivän media on vapaampaa verrattuna esimerkiksi Jeltsinin vuosiin. Alueellisella tasolla demokratian lisääntyminen vähän kerrallaan on kuitenkin näkyvää, ja ihmisillä on päivä päivältä enemmän sananvaltaa. –Venäjä on nuori valtio, joka nykyisessä muodossaan on ollut olemassa vasta 15 vuotta. Sille on vain annettava aikaa, Dussealt muistutti lopuksi.

Keskustelijat vasemmalta: David Dusseault, Antti Kaski ja Mikko Kinnunen.

Tilaisuus veti Arcanumiin mukavasti yleisöä.

WALPO

P-klubilaisen asialla jo vuodesta 1975.

Onnen potkijat

“Tavatkaamme Berliinissä!” “Berliinissä tavataan!!”

Ei, kyseessä ei ole mikään Stalinin ja Churchillin vuosien takainen tavoiteohjelma, vaan kaksi ihan tavallista yhteisömarkkinointiosaston jäsenen kiljahdusta vuoden takaa. Paikka oli Verkahovin talvipuutarha ja homman nimi hammas- ja -lankaoperaattori ABN:n* propagandatilaisuus. Olin saapunut aikaisemmin aamulla käännytettäväksi vanhan lukiotuttavani Marin** kutsusta. Hän ja hänen VHHIEI:nsä*** hyökkäsivät tietysti heti ovesta astumiseni yksisekuntisjuhlahetkenä korvieni kimppuun enemmän tai vähemmän vastaansanomattomin argumentein ABN:n hammasoperaatioiden erinomaisuudesta. “Sinun ei tarvitse hankkia kuin neljä edustajaa ja kaksikymmentä hammaslangatonta liittymää saavuttaaksesi ETAPHB:n**** arvon ja lukuisat kuukausitulot! Uskomatonta, eikö totta? Eikä siinä vielä kaikki!” Eikä ollutkaan, koska pian huomasin marssineeni tuoreiden, kiiluvasilmäisten ABN-aktiivien kanssa kuuntelemaan itsensä korkeasti arvostetun MUCHMONEYSWBOTA:n***** pitämää perin informatiivista ABN-aiheista luentoa.

Olin kovasti utelias ABN:n suomien mahdollisuuksien suhteen ja kyselin paljon. Huomasin kuitenkin jonkin ajan kuluttua, että noin 75 % mukaanpääsyn edellyttämän varsin kalliin CUSI:n***** lunastaneista ei saanut koskaan kaikkia rahojaan takaisin. Nämä parat eivät nimittäin saavuttaneet ETAPHB:n edellyttämää suoriutumisen tasoa. Onneksi Mari pelasti minut epäilyksen suosta: “Mutta mitenkäs tuo kun vain 25 % onnistuu?” “No, sittenhän kannattaa varmistaa kuuluvansa siihen sakkiiin tekemällä töitä, eikö?” Vastaansanomattomia argumentaatiota. MUCHMONEYSWBOTA:n luento loppui muistutukseen kolmen kuukauden päästä Berliinissä pidettävästä ABN-kongregaatiosta, johon saivat ottaa osaa vain ETAPHB:t ja heidän ylempänsä. Talvipuutarha jyrähteli Saksan sydämessä itsensä näkevien käännynnäisten riemun tahdissa.

Hulluja tai ainakin tyhmiä, eikö niin? Ovat vapaaehtoisesti mukana sosiaalisesti ylläpidetyssä, itseään ruokkivassa järjestelmässä. Systeemissä, joka potkii jatkuvasti eteenpäin, yhä uudestaan ylittämään itsensä ja naapurinsa - hänen koko naapurustostaan ja suvustaan puhumattakaan - arvostuksen ja rahan takia. Siis ei mitään yhteisen tai neuvostokansan tai edes kristikunnan hyvän edistämistä, vaan perin arkipäiväistä itsekeskeistä haalimista. Mahdollisuudet edes onnistua päihittämään ympäröivän järjestelmän hieman salaviihkaa asettama vaatimustaso, menestymisestä puhumattakaan, ovat verrattain pienet. Jokainen verkoston osa on yhteisöllisen ylikäsitellisyuden kourissa. On kunkin yksilön edun mukaista tyrkkiä muita eteenpäin yhä uuteen ponnistukseen. Samalla on kuitenkin elintärkeää pysytellä itse muiden edellä, sillä samankaltaisuus ja hierarkian alaportailta massojen mukana roikkuminen ovat syntiä. Toivottavasti tämä ei kuulosta tutulta ainoastaan minun mielestäni.

ABN-miesten ja -naisten itsetyytyväinen pauhu ei ole ainutkertaista. Nykyään jo useamman kerran viikossa kahdesta eri rööristä pukka nousevien artistien kerma päristelemään kanssatahtiensä tärykalvoja pelsepuupin heti Turun pyörätieverkon jälkeen kehrittelemän helvetinkoneen välityksellä. Samat täryporaajat aukovat muutaman kuukauden päästä rahakirstujaan iltalehdissä ja kertovat kauneuden, rohkeuden ja kuuluisuuden ihanuudesta ja vihannuudesta. Kun tämä ei tietystikään kellekään meistä riitä, niin mämmilaatikko jatkaa näyttämällä joitakuita, jotka voisivat hyvin olla siskojesi, veljiäsi tai sinä tai minä itse syömässä etanoita, hämähäkkejä ja kaurapuuroa mitä kuvottavimmissa asetelmissa - ja taas astumassa maailmanjulkisuuden höyhenen tavoin hyväilevään valokeilaan. Näemme myös, kuinka formulatähdet eivät osaa puhua englantia ja ovat rumia ja tyhmiä kuin torakat. Siitä huolimatta he tienaavat kuin Helsingin kaupunki, saavat naisia kuin Jack Nicholson ja ovat ihaillumpia kuin Che Guevara. Trumpin ja Sarasvuon siivellä joukko täydellisen pepsodent-hymyn muuten tavanomaisia omistajia kiipeää aikansa ilkeilyään ja valehdeltuaan kaikkien himoitsemalle “yritysmailman huipulle”. Olemme saavuttaneet täydellisen tasa-arvon aikakauden, jolloin 100 % ihmisistä voi riittävästi yrittämällä kuulua parhaaseen 2 %:iin. Ja koko ajan metaforan tasolla asustavan potkukengän nariseva ääni hokee: “Se voisit olla sinä. Be somebody.”

Emme suinkaan tyydy potkimaan toisiamme eteenpäin vain yksilötasolla. Koska kiinalaiset ja jos jonkin sortin muut ilkeämieliset vinokorvat ja multavarpaat aikovat pahantahtoisuuttaan ryövätä meille niin rakkaat työpaikat, on meidän myös kansakuntana tehostettava säällittävän heikkoa toimintaamme. Sillä vaikka nyt olisimmekin ykköshyviä ja tuottaisimme enemmän Tuiki Tärkeää Bruttokansaa ja Sveitsiläistä Mittaria viikossa kuin koko Rooman imperiumi olemassaolonsa aikana, on aina tarpeen tehostaa. Taloustyöryhmät ja stressiinkuolinkeinoasiainvaltuuskunnat patistavat. BRICkejä satelee loppumatta, ja kun ne on murskattu ja lähetetty takaisin kehitysmääränsä häpeämään, ovat vuorossa seuraavat infrastruktuurinsa kuntoon laittaneet, vaikkapa tshadilaiset. He ovat varmasti siihen mennessä uhkaavasti tuplanneet tieverkkonsa yhdestä kahteen kilometriä kinttopolkua.

Koska Tshadissa on halpaa työvoimaa eivätkä Aikon-korporaation kasvunäkymät enää ole myönteiset, (kun ensimmäisenä vuonna saatiin miljardi, seuraavana kymmenen ja sitä seuraavana kaksikymmentäkahdeksan, on kasvun kehitys pysähtynyt) vaativat sijoittajat täysin ymmärrettävästi Aikonia hetimiten potkaisemaan vähän emämaataan ettei se unohda miten kovaa kansainvälinen kilpailu on. Aikon alkaa tietysti toimia näiden globalisaation aiheuttamien paineiden ja lisääntyvän kasvun vaatimusten ristiaallokossa ainoalla mahdollisella tavalla: se lupaa armollisesti työntekijöilleen pysyä maassa, kunhan nämä eivät tee mitään hätiköityä kuten pyydä palkankorotuksia tällä vuosisadalla. Samalla se rauhoittelee kotimaansa hallitusta: ei syytä huoleen, onhan teillä riittävästi hyvin koulutettua työvoimaa – vielä. Päättäjät panikoivat ja alkavat heilutella saapasta opiskelijoiden opintojen nopeuttamiseksi. Me lukutoukat tietysti huomaamme tulevaisuudessa pelottavina vaanivat työttömyyden ja eläkepommin varjot, ja patistamme itseämme ja toisiamme eteenpäin. Meistä kasvaa aikuissukupolvi, joka tuntee kollektiivisesta ja yksilöllisestä potkimisesta sinertyneessä vartalossaan entistäkin voimakkaammin tshadilaisten, naapuriensa, vanhempiensa, sisarustensa ja erityisesti itsensä voittamisen tärkeyden.

Huominen on musta. Se on täynnä meitä oman onnettomuutemme seppiä, jotka olemme vakuuttuneet siitä, että tosiasiat voi kiertää tehokkuudella. Olemme kokemuksen ja näkemyksen kautta varmistuneet siitä, että työllä, opiskelulla ja kukin omalla tavallaan panostamalla pystymme varmistamaan oman kuulumisemme työllisten, arvostettujen, syrjäytymättömien ja hyvin toimeen tulevien näkökulmasta riippuen 50 - 90 %:iin tai globaalissa mittakaavassa vielä paljon pienempään joukkoon. Tämä olisi jopa siedettävää, jos käyttäisimme silmittömän tehokkuutemme tulokset vähäosaisimpien auttamiseen tai tulevien sukupolvien suojelemiseen tehden edes jollekulle hyvää. Sen sijaan tehostumme vain tehostumisen ilosta tai itse synnyttämämme järjestelmän loputtomien vaatimusten tyydyttämiseksi. Mitä enemmän kaikki yhdessä ja yksin yritämme, sitä korkeammalle nousee myös rima, ja sitä enemmän aikaa käytämme työteliäinä onnellisten sijaan. Berliiniä ei koskaan tule.

* Nimi ja kaikki muukin kuviteltavissa oleva muutettu, ja kaikki viittaukset todellisuuteen ja todellisiin henkilöihin, kuolleisiin tai kuolemattomiin, ovat mielikuvituksellisia, sattumanvaraisia ja tahattomia.

** Nimi muutettu. Ihan fiksu, ihan nätti, ihan mukava ja ihan tavallinen sillä ainoalla, eli ei-loukkaavalla, tavalla

*** Very Hospitable, Highly Incredible Executive of Incorporating; neljäs askelma ABN:n kuuhun asti ulottuvassa hierarkiapyramidissa. Tämä tietty yksilö oli pubiruusun oloinen keski-ikäinen nainen, joka haisi hiehtiä. Hän halusi auttaa Maria, koska olisi tämän värvättyä minut saanut omaan pyramidiinsa uuden portaan ja lisäksi osan provisioista.

**** Extra Talented Apprentice of Perfectly Honest Business-methods

***** Mega Unbeatable Chief of Highly Magnificently Orgasmic and Nice Entrepreneurs, You Surely Want to Become One of Those, Aye? Ehkä sadas askelma, lisäksi helvetin komea, pitkä ja tummakulmainen mies kalliissa puvussa.

***** Critically Useful Starter Item

“This planet has – or rather had – a problem, which was this: most of the people living on it were unhappy for pretty much most of the time. Many solutions were suggested for this problem, but most of these were largely concerned with the movement of small green pieces of paper, which is odd because on the whole it wasn’t the small green pieces of paper that were unhappy.

And so the problem remained; lots of the people were mean, and most of them were miserable, even the ones with digital watches.”

– Douglas Adams, *The Hitchhiker’s Guide to the Galaxy*

Graduahdistus !

Se tulee eteen jossain vaiheessa jokaisen opiskelijan elämässä. Toisilla nopeammin, toisilla hitaammin. Mutta se tulee. Se on gradu. Iso Gee. Tai tarkennuksena asiaan vihkiytymättömille sellainen epämääräinen tunne, että jotain tarttis ihan oikeasti tehdä. Jokainen opiskelija tietää, että kaikki tämä (eli mm. päätön lorviminen ryssän mäellä, krapulaiset maanantai-aamut, velkavankeentuminen kurssikirjastolle) tulee päättymään graduun, mutta sitä on vaikea käsittää mitä se todellisuudessa on. Hyvin oleellisesti graduun liittyy graduahdistus. Se yleensä alkaa aiheen valinnalla. Joskus kerrotaan tarinoita ihmisistä, jotka tietävät oman gradun aiheensa jo ensimmäisenä opiskeluvuonna. En kehota ottamaan näitä juttuja turhan vakavasti. Urbaanilegendaa ynnä kaikki.

Gradun tekemisessä ei itsessään ole mitään mystistä. Siinä vain lisätään sanoja toisten perään, mieluiten jossain älyllisessä järjestyksessä. Se tuntuu niin kovin yllysepääsemättömältä. Gradu ahdistaa koska se vaan tuli niin yllättäen. Tässä on nyt käynyt joku erehdys. Kaikista näistä kampusalueella pyöryistä vuosista huolimatta sitä ei tunne itseään niin kovin paljon älykkäämmäksi kuin kaiken nähneenä 19-vuotiaana kun aloitti opiskelut. Nyt muka pitäisi luoda jotain ihan omaa muka-tutkimusta.

Graduun liittyy myös se ikävä tunne että, sitä tulee vanhaksi. Vanhat baarit katoavat ja tenttivaatimukset täyttyvät kirjoista ja työmuodoista, joista ei ole ikinä kuullutkaan. Äitikin käy kärsimättömäksi, eikä maagisesti itsestään täytyvällä jääkaapilla ole enää niin kivaa käydä kuin ennen. Vanhenemisen huomaa myös siitä, että Kela lähettelee jotain lappusia missä vihjaillaan tukikuukausien piakkoin tapahtuvasta loppumisesta. Kaiken huipuiksi puolet tuttavapiiristä ei meinaa ekalla kuulemalla uskoa, että ihan oikeasti kirjoittaa omaa pikku graduaan. Kun ensi järkytys on viimein ohi, ensimmäinen kysymys onkin sitten joka kerralla kun nähdään, "mitens gradu?". Huomauttaisin, että kosto elää ja teidän joka ikisen on tehtävä sama. Ette pääse pakoon. Ja yleensä se on siinä ihan samassa vaiheessa kuin edelliselläkin kerralla.

Onneksi tukea saa laitoksen tarjoamasta saattohoidosta. Siellä huomaa, että on myös muita jotka ovat samassa tilanteessa. Laitos haluaa, että opiskelija saa gradun valmiiksi. Ja tarjoaa tähän tähtävää iltapäivähoitoa, useasti valkkarin kera. Eipähän pennut turhaan lintsaile. Tiedekunnassa taas halutaan, että paperit otetaan ulos ja mennään töihin. Ymmärtääkseni siitä valmistumisesta ei ole aina niin väliä. Tästä päästäänkin aasinsillalla työllistymiseen. Yhteiskuntatieteilijän huikealla "oman alan" työkokemuksella on paha mennä mainostamaan omaa tietotaitoa. Seitsemää kieltä puhuvaa, vähintään viiden vuoden oman alan työkokemuksella varustettua, tietotekniikan moniosaajaa vastavalmistunutta triplamaisteria etsivä työnantaja ei välttämättä ihan suoralta kädeltä osaa arvostaa opiskeluaikaisista kesätöistä hankittua

kykyä paikata lasikuituvene. Eli hiphei ja kaikki valmistumaan. Näitä aatoksia tulee ajateltua vähän turhankin usein kun tekstiä vääntäessä.

Yleisen epäilyksen ja epätoivon lisäksi kirjoitellessaan huomaa muita uusia, jännittäviä asioita. Ensinnäkin, hyvä päättötöiden epäjumala, miten huono mä olen tuottamaan mitään tekstiä. Nähtävästi kirjallinen viestinsä olisi kannattanut suorittaa vähän enemmän tosissaan. Pilkkuja ei tahdo löytyä, eikä aina sanojakaan. Vuosien laadukkaitten tenttivastausten raapustelu on myös viimein kantanut hedelmää ja lauseiden muodostaminen luettavaan, niin, että joku muukin saisi niistä jotain selvää tökkii. Oman äidinkielen olematon hallinta lähinnä itkettää. Toiseksi tietäkää, että word on pahalaisen työkalu. Miksi, miksi, MIKSI mun sisällysluettelon numerointi ei toimi? Aivan varmasti mä tein juuri niin kuin ohjeissa sanotaan. ..kele. Tietokoneelle nästisti puhuminen muuten auttaa ihan oikeasti. Minun graduani siis tehdään yhteistyössä Himatuikun kanssa. Himatuikka on muuten ihmisen paras kaveri (se ei enää ole kopiokone), mutta lepertely ei auta kun vastaan tulee koneelle asennetut kivat pelit. Aika lentää kuin siivillä kun sadatta kertaa yrität juntata pasianssia läpi.

Muista havainnoista haluaisin jakaa sen miten outo paikka arkisto on. Ja fiksut opiskelijat muuten tekee heti ekalla kerralla lukiessaan 25 paksua kansiota sen verran huonot muistiinpanot, ettei ymmärrä muutaman viikon päästä niistä mitään ja joutuu palaamaan lukemaan samoista muttereista vielä toisen kerran. Kun seuraa monen kuukauden ajalta sähkökeskustelua eri betonien laduista, alkaa jossain vaiheessa masentaa. Onneksi arkiston työntekijät ovat graduntekijän puolella. Kansiot, jotka olivat vaan kadonneet jonnekin, löytyivät yhtäkkiä jonkun työhuoneeseen hautautuneina ja saat soiton kotiin.

Kaiken kaikkiaan vastaavaan pitkäjänteisyyden vaatimukseen ei ole törmännyt koko opiskeluaikana. Tentti vaivaa päätä muutaman viikon. Esseitä ei nyt kukaan tee. Pari pakollista proseminaariakin on mennyt kuin siivillä vain ja tietokoneen tarjoama copy-paste-toiminto on tullut tutuksi. Tämä graduhässäkkä on kuitenkin jotain uutta. Ei riitä, että sen kanssa on

naimisissa pari kuukautta, korkeintaan yhden lukukauden. Nyt tämä seuraa yli vuoden. Ehkä kaksi. Ehkä loppuelämän, jos ei ryhdistäydy. Suoraan sanottuna on vaan niin väärin, että gradun kirjoittaminen on näin aikaa vievää puuhaa. Vaikka oma aihe olisi kuinka mieltäylentävä tahansa, jossain vaiheessa alkaa ärsyttää ja pahasti. Tai pahempaa on se, että jossain vaiheessa alkaa oma aihe epäilyttää. Mahtaako tässä ollakaan mitään järkeä? Jonkinasteisessa itsesäälissä rypeminen vaihtuu "Heureka" -tyyppisiin valaistumisen hetkiin.

Mutta miksi panikoida kuin satunnaisesti? Seuraavia kysymyksiä graduntekijä pohtii pienessä päässään

kun s...nan word ryssi TAAS sisällysluettelon numeroinnin.

Mitä teet kun on liian monta kelvollista aihetta josta lopullisen aiheen valinta hoituu kolikon heitolla. Jotkut taas menevät töihin ilman lopputyötä ja tuntuvat jäävän sille tielleen. Jonkun valmiin maisterin gradu on vähän päälle 40 sivua pitkä. Meitä on moneksi. Jokainen gradu on yksilöllinen yritys.

Ainoa mitä luulisin haluavani sanoa on, että kyllä se siitä ja ette voi tulla rajan taa. Opiskeluintoa.

Ahdistaako? Apu on lähellä.

KATSE EILISEEN

– Miksi espanjalainen nationalismi epäonnistui

Espanjalaisen kansallismielisyyden lähtöpisteenä pidetään usein katolisten kuninkaiden suorittamaa muslimivalloittajien häätöä ja Iberian niemimaan yhdistämistä 1400-luvun lopulla. Katolisten kuninkaiden aika idealisoitiin jälkeensä loiston ja rauhan ajaksi, jota väritti katolisen uskonnon voittokulku. Espanjalainen identiteetti ammentaa tästä imperialismista kulta-ajasta 1400-1500 - luvuilta, jolloin maailmanvalta oli kukoistuksensa huipulla. Kansallismielisten mukaan Espanja suoritti merkittäviä universaaleja urotekoja, kun se toteutti uskonnollista "valistustyötä" uudella mantereella samalla kun se todisti maailman pallonmuotoisuuden. Sankarihahmoina Espanjan historiasta ovat niin ristiretkeläiset kuin kuvataiteilijatkin Kolumbuksesta Velazquesiin.

Kukoistuskausi romantisoitiin 1800-luvulla, jolloin keskustelu espanjalaisuudesta, valtiosta, kansasta ja sen identiteetistä sai ensi kerran poliittista luonetta. Espanjaa kuristi vuosisadan alussa kansallinen kriisi: sota Ranskaa vastaan oli päättynyt 1812 ja maa oli sekä henkisesti että fyysisesti kaaostilassa. Historiankirjoittajat etsivät maalle suuntaviivoja siitä loistokkaasta ajasta ennen lohdutonta kansallista alamäkeä, joka alkoi suuren Armadan tuhosta 1588. Historioitsijat jopa totesivat historian *pysähtyneen* seuraaviksi reiluksi 200 vuodeksi, jolloin Espanjaa hallitsivat **Habsburgit** ja ranskalaiset. Kuitenkin espanjalaisen nationalismin synnyssä ranskalaisilla on avainrooli, kun heistä tehtiin sodan päätyttyä viholliskuva, jota vastaan espanjalainen identiteetti heijastettiin. **Napoleon** maamiehineen oli kansallismielisen käsityksen mukaan Habsburgien ohella pääsyy Espanjan tuhoon, vaikka sotien ja levottomuuksien runteleman niemimaan ongelmat olivat paljon monimutkaisempia.

Vuosien 1810-1825 välillä yhteydet Amerikan siirtomaihin katkesivat maiden itsenäistyttyä ja Espanjan ajateltiin olevan nyt äärimmäisellä turmion tiellä. Ajan älyllistä pettymyksen ja kurimuksen henkeä kuvastaa mm. 1852 julkaistujen historiatoosten nimet "Espanjalaisen rappion historia **Filip III:n** valtaantulosta **Kaarle II:een**" ja "Filosofinen tutkielma Espanjan rappion pääsyyistä". Myöhemmin julkaistu "Selkärangan Espanja" edellisten ohella on myös eräänlainen katastrofikerromatismi huvittavasta nimestään huolimatta. Kansallismielisten mukaan Espanjan oli löydettävä uudelleen menetetty loistonsa, yhtä ja koota itsensä kansana yhteisen paremman huomisen nimissä.

Vastauksena Espanjan ongelmiin nähtiin katoliskonservatiiveja vastaan taistelevassa republikaanileirissä demokratia, legitiimi hallinto sekä yhteiskunnan stabilisoiminen. Ratkaisuksi mainittiin myös Suomen historiasta kuuluisa "kääntymisen kohti

Eurooppaa", mikä Espanjan tapauksessa lähinnä tarkoitti "seurataan ranskalaisia". Hyvistä yrityksistä huolimatta poliittinen järjestelmä pysyi elitistisenä, epädemokraattisena ja epätasapainoisena koko vuosisadan ajan.

Katolilaisuuden kaksiteräinen miekka

Edistysmielisille 1800-luvun liberaaleille keskiajan Espanjan uskonnollinen antimodernismi oli ihannoitun sijaan halveksuttavaa. Poliittisen ajattelun takana oli vahvasti katolinen uskonto, joka loi konservatiivisen ilmapiirin aikana, jolloin muualla Euroopassa vaikuttivat vapamieleisemmät tuulet. Espanja jäi jälkeensä muun Euroopan taloudellisesta, poliittisesta ja sosiaalisesta kehityksestä: teollistuminen lahaasi, äänten ostaminen oli arkipäivää sekä älymystö keskittyi edelleen keskiajan katolisen filosofian pohdiskeluun yhteiskunnan ja tieteen kehittämisen sijaan. Espanjan poliittisen järjestelmän isänä pidetty **Antonio Cánovas del Castillo** korosti 1800-luvun puolivälissä, että katolisten dogmien vaikutusta politiikkaan ei koskaan voida häivyttää – eikä sitä pidäkään. Cánovasin mietteet pitävät paikkansa tänäkin päivänä, jolloin syvälle juurtunut katolilaisuus vaikuttaa Espanjan yhteiskunnallisessa elämässä. Virallinen ero kirkon ja valtion välillä tehtiin vuonna 1931 uudistusmielisen ja antiklerikaalisen toisen tasavallan aikana, mutta kirkko nauttii edelleen etuisuuksia, jotka ovat peräisin veronmaksajien rahapusseista.

Tuhansien kansojen maa

Espanjaa voisi myös hyvällä syyllä kutsua monikansalliseksi maaksi, joka on jakautunut hyvinkin ylpeiksi kielellisiksi, kulttuurisiksi sekä taloudelliseksi alueiksi. Kansainvälisesti katsoen kirkkaasti kuuluisimpana loistaa Baskimaa, joka valitettavasti mielenkiintoisista erityispiirteistään - kuten siideristään - huolimatta yhdistetään nopeasti terrori-iskuihin ja äärinationalistiryhmä ETA:an. Poliittisesti merkittäviä

autonomisia alueita ovat Baskimaan ohella Galicia, Katalonia ja Navarra, joita yhdistää kielellinen erityislaatuisuus. Perifeeristen nationalismien nousun eräs syy lienee kielellisen, kulttuurisen ja yhteiskunnallisen unitarismin epäonnistunut rakentaminen 1808-1870. Kun kansallisen yhtenäisyysprojektin tulos jäi pinnalliseksi, määrittelemättömäksi ja hauraaksi, ei se siten tyydyttänyt niemimaan asukkaita. Lisäksi heikko taloudellinen tilanne voimisti vihantunteita Madridin keskushallintoa kohtaan voimistaen eri kansallisia kollektiiveja sekä tyytymättömyyden tunnetta. Epäsuorasti talouden vaikutus näkyi koulutusjärjestelmässä, sillä rahanpuutteessa opetuksesta huolehti katolinen kirkko, jolloin esimerkiksi historian tai äidinkielen sijaan pidemmän korren veti moraalikasvatustyö. Kansalisten symbolien avulla ei niin ikään saatu agitoitua kansalaisia yhtenäisen kansakunnan puolesta, sillä esimerkiksi kuvataide oli eliittien etuoikeus.

Viimeistenkin siirtomaiden luovuttaminen 1898 antoi pontta varsinkin taloudellisesti muuta Espanjaa kehittyneimmille Katalonian ja Baskimaan aluiden kansallisuusaatteille. Esimerkkinä 1800-luvun jälkimmäisen puoliskon Katalonia, jossa vallitsi Renessanssiksi kutsutun, katalanimielisyyden kulta-aika: Katalonian keskiaikainen kukoistus mystisoitiin, kielen asema korostui sanomalehtien ja kaunokirjallisuuden ansiosta, katalonian kielen ja historian opetus tuli kouluihin sekä ensimmäiset poliittiset puolueet saivat tulta allensa. Vuosisadan alkuvuosina ilmestyivät ensimmäiset nationalistiset kirjoitukset ja kansallisaatteen kehitys johti pian nationalistisiin pyrkimyksiin. Myös äärikatalanistisia seuroja ja puolueita perustettiin: jäävuoren huippuna Katalonia julistautui itsenäiseksi vuoden 1934 myllerryksessä. Vuosisadan ensimmäiset vuosikymmenet olivat muutenkin monenlaisten kriisien aikaa Espanjan sisäpolitiikassa, mikä johti ektrimismiin koko puoluekentässä. Maailmansotien aiheuttamien kansainvälisten konfliktien kanssa tilanne kärjistyi 1939 **Francon** oikeistodiktatuurin ajan alkuun.

Nationalisti nimeltä Francisco Franco

Fasistihallinnon aikana espanjalaisille pakkosyötettiin katolisuuden nimeen vannovaa militarionalismia sen verran kylmällä lusikalla, että 36 vuoden jälkeen kansallistunne oli harvinaisen epäsuosittu. Francon jalo ajatus kielellisesti, kulttuurisesti, poliittisesti ja taloudellisesti yhtenäisestä Espanjasta kääntyi lopulta itseään vastaan, kun diktatuurin jälkeen maa oli hajanaisempi kun vuosikymmeniä aikaisemmin. Franco käytti barbaarisia keinoja kielellisten kollektiivien hajottamiseksi aina kuolemaansa saakka: esimerkiksi katalonian kielen käyttö oli ajoin rangaistuksen uhalla kielletty. Seurauksena oli vaatimukset federalistisesta valtiosta, joka takaisi

provinssille vahvan autonomian. Espanjalaiset identioivat itsensä nykyisin huomattavasti mielummin granadalaisiksi, katalaaneiksi tai tarragonalaisiksi kun espanjalaisiksi, sillä espanjalaismielisyyys yhdistetään helposti francolaisuudeksi, mistä esimerkkinä maan lippu, jota pidetään symbolina diktatuurista.

Huomisen kansa

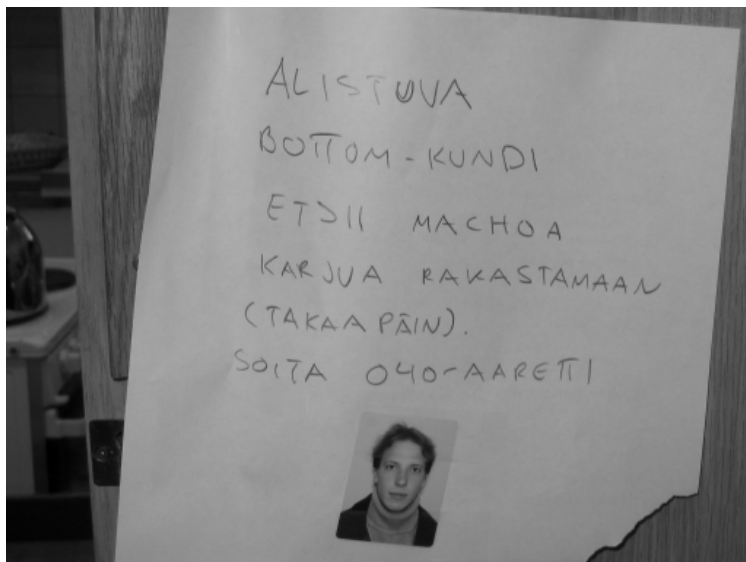
Uskovatko espanjalaiset vieläkin itseensä kansana? Tappoiko Franco nationalismin? Vähintäänkin tärkeiden jalkapallomaaotteluiden aikana espanjalaiset yhdistyvät kansansa puolesta. Kansallisuusaate on vaikeista vaiheistaan huolimatta elossa ja kiinnostus maan värikkääseen historiaa on elpymässä. EU-Espanja on saavuttanut myös kansainvälistä arvostusta, vaikka tosin jalkapallomaailmassa menestys näyttää päinvastaiselta. Nuori sukupolvi näyttää enemmän espanjalaismieliseltä, vaikka myös eurooppalisuusaate on integraation myötä suosiossa. Nykypäivän nationalismia heijastetaan kuitenkin valitettavasti maahanmuuttajia kohtaan, mikä onkin muodostunut todelliseksi ongelmaksi. Esimerkkinä tästä uuden äärioikeistopuolueen perustaminen tänä syksynä sekä tietysti menneen viikon Englanti-maaottelun jälkipelit.

Francisco Franco

Kuvallisia otteita P-klubin syksystä

Meno P-klubissa on ollut taas totutun railakasta. Walpo ei pihistele, vaan paljastaa parhaita paloja syksyn varrelta.

P-klubi oli jälleen mukana ansiokkaasti korkeakoulujen väittelykisassa. Voittoa ei tällä kertaa lohjennut, mutta loppukilpailussa joukkueemme oli. Vasemmalta väittelijät Maria Pessi, Aaretti Siitonen ja Suvi Tuhkanen.

**Tsekkaa
vapaat
asunnot tai
ilmoittaudu
asunnon-
hakijaksi
netissä!
Voit
pistäytyä
myös
toimistos-
samme!**

ovv.com

TURUSSA:
Hämeenkatu 14
Puh. (02) 233 8308

TURKU, HELSINKI, TAMPERE,
RAUMA, PORI, MIKKELI,
LAHTI, KUOPIO, JOENSUU,
JYVÄSKYLÄ, VAASA, OULU

**OPISKELIJOIDEN
VUOKRAVALITYS**
VALTAKUNNALLINEN

Yhteistyössä:
 Fortum

Case T.A.T.U.

Jos et ole asunut viime elokuun alusta tynnyrissä olet varmasti kuullut nimen Tatu Vanhanen. Itse olin suomalaisen median tavoittamattomissa koko elokuun, mutta jo lentokoneessa matkalla Helsinki-Vantaalle tuli ah niin kotoinen olo: iltapäivälehdessä kansi kertoi Nykäsen olevan matkalla telkien taakse. Hymyilin itseseni. Palasin samaan Suomeen mistä lähdinkin. Mutta jo lentokoneeseen rohuamani lehdet mainitsivat miehen, jonka nimi oli yhdistelmä venäläistä tyttöbändiä ja pääministeriä. Mitä kummaa. Lukiessani palaset alkoivat hiljalleen loksahdella kohdalleen. Siis kaikki, paitsi fakta että pääministerin isän nimi tosiaan oli sama kuin venäläisellä tyttöbändillä, jotka kuulemani mukaan vaihtoivat imagoa, eivätkä olekaan enää lesboja (en ole vielä päättänyt olenko iloinen vai surullinen).

Matti oli siis samassa pisteessä kuin hänet Suomeen jättäessäni, ja ilmeisesti kaikilla oli ollut liian kiire Nykäsen toilailuja seurata, sillä kukaan ei itse asiassa tiennyt mitä mieltä Tatu Vanhanen oli. Tai mistä hän tarkkaan ottaen oli jotain mieltä. Kaikki tiesivät että hän oli todennäköisesti rasisti, huono ihminen nyt ainakin. Hämmäntävää. Kohu oli kuitenkin jo muutaman viikon jäljiltä laskemaan päin, enkä lopulta päässyt mukaan ajojahtiin.

Seuraavan kerran nimi Tatu nousi esiin yllättäen Ideologioiden maailma -kurssin avausistunnolla. Nimi löytyi tulevien luennoitsijoiden listalta, enkä edes tajunnut sitä. Minulta kysyttiin “onko toi SE Tatu Vanhanen”. Olihan se. Vanhanen oli tulossa meille selventämään mielipiteitään aiheesta “ihmisten erilaisuus”. Samalla rikoimme kansallisen uutiskynnyksen peräti kahdesti, ensin tiedolla “Tatu Vanhanen tulee luennoimaan” ja seuraavaksi tiedolla “tuleeko Tatu Vanhanen luennoimaan?”. Luennosta tuli puheenaihe ja paikalle oli odotettavissa yleisöryntäys. Aloin jo pohtia kuinka ajoissa paikalle pitäisi mennä. Ja “onhan minulla kurssille ilmoittautuneena opiskelijana etuoikeus, onhan?”. Ratkaisu oli lopulta tyylikäs, vaikkei varmasti kaikki miellyttäneitä: Vanhasen luentoa aikaistettiin kahdella viikolla ilman varoitusta. Eräs opiskelutoverini oli täysin palasina ja oli käydä kännykän läpi käsiksi ilmoittaessani hänelle luennon aikaistamisesta. Kuitenkin suurin osa kurssilaisista oli ratkaisuun varmasti tyytyväinen. Media jäi rannalle ja Vanhanen sai pitää luentonsa rauhasa.

Luento

Astuin eräänä koleana keskiviikkoamuna muutaman minuutin myöhässä Ideologioiden maailma -luennolle. Publicum ykköseen astuessani hämmästyin; poliittisen historian laitoksen tutkija **Kütök** oli kahdessa päivässä kehittänyt hämmästyttävän yhdennäköisyyden emeritusprofessori **Tatu Vanhasen** kanssa. Löysin vapaan paikan ja totesin miehen olevan todellakin kohuttu Vanhanen, eikä suinkaan alkuperäisen aikataulun mukainen Kütök. Samalla ymmärsin lehtienkin sivuille yltäneet spekuloinnit Vanhasen luennon aikaistamisesta käyneen toteen. Luennon aluksi Vanhanen alleviivaa että rasismia ei ole ihmisten erilaisuutta koskevien faktojen toteaminen, mutta rasismia on negatiivinen sekä positiivinen kohtelu rodun perusteella. Hmm, ehkä Vanhanen ei olekaan se sekoboltsi, joka hänestä tehdään iltapäivälehdissä? Vanhanen jatkaa teoriansa perustan luomista; hänen mukaansa ihmisten siirtyessä Afrikasta muihin maanosiin Afrikkaan jääneet eivät joutuneet ponnistelemaan uusien olosuhteiden kanssa ja näin heidän älynsä ei kehittynyt samoin kuin kylmemmille alueille muuttaneiden. Samalla Vanhanen vetää rajan afrikkalaisten ja ei-afrikkalaisten väliin, tässä on miehen mukaan suurin vedenjakaja ihmisrodun sisällä.

Richard Lynnin ja Tatu Vanhasen tutkimus toteaa talven kylmyyden vaatineen vaatetusta, asumuksia ja suurten eläinten metsästystä. Näistä syistä johtuen jääkausi nosti eurooppalaisten älykkyyden 98 pisteeseen ja Koillis-Aasian vieläkin ankarampien olojen takia paikallisten älykkyys nousi 104 pisteeseen. Jääkauden aiheuttama valintapaine nosti älykkyyttä eniten pohjoisessa, vähiten Afrikassa, jonka asukkaat jäivät 69 pisteeseen. Lynnin ja Vanhasen mukaan on perusteltua, että evoluutio on vaikuttanut henkisiin eroihin, ei vain fyysisiin. Vanhanen vetoaa myös **Arthur R. Jensenin** tutkimuksiin, joiden mukaan lapsilla geneettisten erojen osuus älykkyydestä on 40 %, mutta vanhemmalla iällä jopa 80%. Vanhanen siis myöntää myös ympäristön vaikuttavan älykkyyteen, ja vetoaakin siihen soraääniä hiljentäessään.

Professori Vanhanen päätelmät ovat siis, että keskimääräinen älykkyydosamäärä selittää paremmin kuin mikään muu yksittäinen tekijä eri maiden välistä kuilua. Siispä koska äö on suurimmilta osin kiinni geeneistä, köyhien ja rikkaiden maiden välinen ero tulee pysymään. Vanhanen esittelee myös kaavion jossa on älykkyyden perusteella arvioitu bruttokansatuote sekä todellinen bkt. Yli oman oletetun bkt:n olevat tapaukset selittyvät luonnonvaroilla, kuten öljyllä, ja odotettua bkt:tä alemmat arvot lähinnä sosialismilla. Näin ollen Vanhanen ennustaa parhaita kasvumahdollisuuksia korkean älykkyydosamäärän kansoille, jotka ovat toipumassa kommunismista. Hänen

mukaan olemme tuomitut elämään suurten ja pysyvien eriarvoisuuksien maailmassa, jossa köyhiä maita on autettava, mutta ei velvollisuudentunnosta, vaan solidaarisuudesta.

Vanhasen perustelut ovat sinänsä järkeenkäyviä, mutta erittäin kyseenalaisia ja osa hyvin häilyviä. Maiden älykkyysosamääriä on muun muassa laskettu ympäröivien maiden keskiarvoista tai jopa "samankaltaisten maiden" keskiarvoista. Esimerkkinä voidaan mainita melko takapajuisen Albanian äo:n laskeminen suhteellisen kehittyneiden Kroatian ja Turkin keskiarvoista. Entä Costa Rica, jossa yhdistyvät niinkin erilaiset maat kuin Argentiina, Uruguay, Columbia ja Puerto Rico? Suomalaiset ovat 97 pinnassa, neljä Ruotsia jäljessä. Viro, Latvia ja Liettua saavat kukin samat 97 pistettä, sillä jokainen niistä ovat Lyyenin ja Vanhasen mukaan keskiarvo Suomen (97) ja Venäjän (96) älystä. Vähintäänkin mielenkiintoista informaatiota.

On kyseenalaista, voimmeko ikinä laskea luotettavasti eri kansojen älykkyyttä. Suomessa älykkyuden on todettu nousseen koulutuksen yleistyessä. Siis nimenomaan testeissä näkyvän älykkyuden. Varmaa on kuitenkin se, että nykymaailmassa näitä tuloksia vertailemalla saa vain kasan vihamiehiä, tekipä tutkimuksensa kuinka ammattitaitoisesti ja totuudenmukaisesti tahansa.

Sanottua:

"Älykkyys on varmasti yksi tiedemaailman arkaluonteisimmista tutkimuskohteista. Puhumattakaan rodun yhdistämisestä älykkyYTEEN" –Tommi Nieminen, HS kuukausiliite elokuu 2004

"Vanhasen tapa ajatella älykkyys synnynnäisenä ominaisuutena on yhteiskunnallisesti vaarallista, jyrkkää ja taantumuksellista" –Petter Portin

"On tärkeää etsiä totuutta seurauksista välittämättä, koettaa ymmärtää riippuvuussuhteita. Ei minua muu kiinnosta" –Tatu Vanhanen, HS kuukausiliite elokuu 2004

"Valtaosa lehdistöä ymmärsi, että artikkelin keskeinen kärki oli kiusanteko pääministerille, jonka haluttiin ryhtyvän julkiseen kiistaan isänsä kanssa" – Timo Vihavainen, Kanava 7/2004

"Tatu Vanhanen luennoi taas ROTUOPEISTA" –IL Iööppi 10.9.2004

"Yleisön kiinnostus saattaa peruuttaa isä-Vanhasen luennon" –IL 5.10.2004

"Keskusrikospoliisi puolestaan katsoi, ettei ole aihetta esitutkintaan, koska kirjoitus käsittelee tiedemaailmassa kiistanalaisia rotujen eroihin liittyviä tutkimustuloksia, jotka on kuitenkin esitetty asiallisella tavalla" – HS pääkirjoitus 14.8.2004

"Koulutustason kohotessa testitulokset paranevat nopeasti. Terveystila vaikuttaa tuloksiin: sairaat ja nälkäiset eivät menesty" – professori Juha Sihvola HS mielipide 15.8.2004

"Esiintyminen tieteen nimissä lisää Vanhasen väitteiden eettistä arveluttavuutta" – professori Juha Sihvola HS mielipide 15.8.2004

Tatu Vanhanen

VUOSIJUHLA

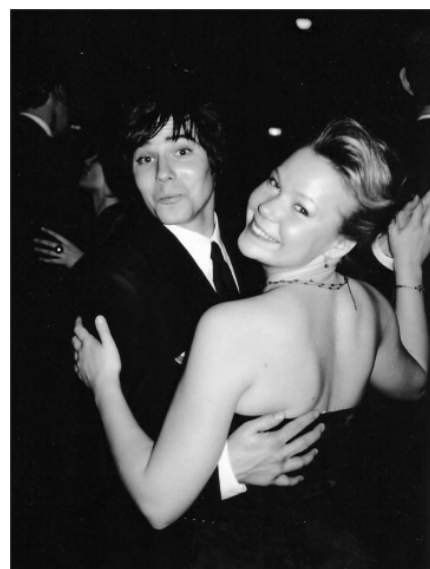
“Vuosijuhla”. Sanayhdistelmä on vähintään kunnioitusta herättävä. Vuosijuhla on noussut pitkin syksyä esiin tasaisin väliajoin. Tiedotuksia on sadellut sähköpostiini viikoittain ja osallistujalista on kiertänyt jo jonkin aikaa. Korviini kantautui jotain tummista puvuista, korkea-arvoisista vieraista ja käytöskoodista. Opiskelijoiden vapaa-ajan viettohan piti olla hauskaa! Kädet alkoivat täristä kauhusta viimeistään kun maksoin yli 50e osallistumismaksua. Totesin olevani rahaton, aveciton ja tanssिताidoton. Onneksi alkoholi osoitti olevan (taas kerran) korvaamaton apu kaikkiin kolmeen epäkohtaan.

Kemujen aattona selailin vuosijuhlien etikettiopasta. Vaikutti siltä, että tulossa oli vakavat bileet. Keskustelin juhlapäivänä parturini kanssa tilaisuudesta. Hän totesi kylmästi meistä kaikista tulevan kuitenkin diplomaatteja, joten parempi opetella pitämään puvusta ja small talkista. Partureilta ja taksikuskeilta saa aina parhaat neuvot. Olin kuitenkin varma että tulisin olemaan ainoa tanssिताidoton, kaikilla muilla olisi kaunis avec ja heidän pukunsa istuisi paremmin kuin omani. Kaikilla muilla olisi taskumateissa kallista ulkomaista rommia ja heidän kravattinsa olisi juuri tähän tilaisuuteen hankittu. Lisäksi kuolisin nuorena, aivan varmasti. Ehkä jo samana iltana tanssilattialle. Aivan varmasti.

Illan mittaan palaset alkoivat loksahdella kohdalleen. Cocktail-tilaisuus Verkahovin talvipuutarhassa meni vielä ilmaa tunnustellessa, mutta kun sen päätyttyä avautui ensimmäinen olut-mäyris, tunsin olevani sittenkin oikeassa paikassa. Klubia lahjottiin muuan muassa juuri kyseisellä mallastuotteella, joka taisi osoittautua illan lahjoista ylivoimaisesti käyttökelpoisimmaksi. Muun muassa parittoman maiharin tunnearvo saattaa ajan myötä nousta, mutta käytännöllisyys varmasti säilyy hyvinkin alhaisena.

Verkahovilta olikin jo aika siirtyä itse päätapahtumaan Kupittaan paviljonkiin. En ollut kuullutkaan paviljongista, saati koskaan kiinnittänyt huomiota paikkaan, mutta se yllätti ainakin itseni todella positiivisesti. Tyylikäs ja toimiva tila keskellä kaupungin urheilumekkaa. Tilaisuus alkoi ja muutaman nopeaan tahtiin nautitun snapsin jälkeen sekä etiketti että kravatti tuntuivat yhtäkkiä kiristävän huomattavasti kevyemmin. Kauniiden ruotsalaisballadien välissä nautittu alkuruoka oli maittavaa, mutta ruokakriitikko sisälläni heräsi; onko ketään ihminen maailmassa ikinä pitänyt tillistä? Tilli on vihreä ruohonvärinen ja näköinen kasvi, jota isoäidin käyttävät liikaa ja väärissä paikoissa. Luulin, että maailma oli jo päässyt tillin yli, mutta heti kun olin varma edistyksen aallon etenemisestä, niin Amerikka valitsee presidentikseen abortinvastustajan ja ravintolat alkavat jälleen käyttää tilliä. Sain kuitenkin syötyä muuten maittavan alkupalani ja kuuntelin komean ja karismaattisen puheenjohtajamme ajatuksia tilliä sulatelllessani.

Ilta eteni small talkin, maailmaparannuksen ja juomien merkeissä. Kilinä ja kolina loppui seuraavan kerran illan juhlapuhujan astuessa mikrofonin eteen. Kokoomuksen puheenjohtaja **Jyrki Katainen** piti kiinnostavan puheen ja otti yleisönsä Seppo Kääriäinen -imitaatiollaan. Ruokaa ja juomaa saapui pöytään tasaiseen tahtiin ja puheita sateli hyvinkin erilaisista aiheista. Viimein koitti myös se kohta, jossa tartutaan avecia lantiolta ja annetaan rytmin viedä. “Annetaan rytmin viedä” on sinänsä erittäin huono, mutta samalla erittäin hyvä ja osaltani harkittu ilmaisu. En ole täysin varma mikä tanssityyli olisi tullut soitettun musiikin kohdalla kyseeseen, mutta itseäni, tai ketään muutakaan, ei tainnut juuri kiinnostaa. Vuosijuhlat loppuivat onnellisesti puolenyön jälkeen. Oikeat bileet olivat kuitenkin vasta alkamassa.

Bussikytyt jatkoille on osaltani hieman hämärän peitossa, mutta epäilemättä syysmyrään keskellä tehty siirtyminen jatko paikkaan sujui ongelmitta. Myös Jyrki Katainen osoitti urheiluhenkä piipahtamalla Källarenissa juhla kansan joukossa. Kaikilla on jatkoilta varmasti omat muistonsa, itse ainakin käytkin aikani keskustelemalla kiihkeästi P-Klubin liikuntapolitiikasta, R.E.M. yhtyeen (säälittävästä) nykytilasta sekä ympäristön saastumisesta. Muistaakseni toinen osapuoli oli joka keskustelussa väärässä ja minä oikeassa. Ilta päättyi kuuden pintaan aamulla vessan oven lukitsemiseen, jota ei jostain syystä onnistuttu aukaisemaan. Kenties ei yritettykään, ja hyvä niin, sillä juhla kansalla ei ollut enää kuin muutama vaivainen tunti silliksen alkuun.

Kun bussien oli määrä lähteä aamulla kello yksitoista kohti sillispaikkaa, olin täysin muualla. Saavuinkin tyylikkäästi myöhässä, noin 11:20. Suunnittelin räjähtävää sisääntuloa, mutta totesin olevani aivan liian räjähtänyt siihen. Sain aamulla todeta käytännössä mitä tarkoittaa "reipiä itsensä ylös sängystä". Oikeastaan kierähdin alas sängystä ja hakkasin päätäni lattiaan. Itseinspiointi auttoi ja nopean virvoitusjuomaryypyn saattelemana hinasin itseni ylös ja matkaan. Eväät jäivät vähiin, mutta löysin reppuni pohjalta lämpimän oluen. Taskulämmin Karhu aamupalaksi liikkuvassa bussissa oli yksi elämäni hirveimpiä juomakokemuksia. Väitän, että lämmin Olvi doppelbock (tiedät kyllä jos olet maistanut) on kuin vettä suoraan vuoristopurosta tähän verrattuna.

Sillispaikaksi paljastui Liedon Metsäpirtti, miellyttävä tuttavuus. Paikan päällä ruuan määrä oli ylitsevuotava, jäin jonon hännille, mutta peloistani huolimatta ruokaa riitti ja jäi runsaasti yli. Ylijäämäruuan hyötykäytöstä mainittakoon raakojen kananmunien syöntikisa. P-Klubin epävirallisen kananmunansyöntikuninkaan tittelin vei reippaalla 18 munan tuloksella Erkki Mäntymäki. Iltapäivä sujui edellistä iltaa hahmotellessa ja ruokaa syödessä. Tanssilattia täyttyi ihmisistä ja buklaboolista hyvin tehokkaasti. Tilanne oli sinänsä erittäin absurdi; ulkona paistoi aurinko ja iltapäivä oli parhaillaan, sisällä ihmiset jatkoivat edellisenä iltana aloittamaansa humaltumista ja aiheuttivat epäjärjestystä parhaansa mukaan. Illan hämärtyessä kansaa alkoi putoilla ja kisakunto joutui testiin. Myös bilepaikan vaihto oli jälleen edessä; kaksi bussia odotti pihalla matkaa TYY:n saunalle. Toinen bussi oli ääriään myöden täynnä, kun taas minä ja neljä muuta saimme lähes privaattibussin, jonka tunnelma oli hyvin unelias. Toisessa bussissa puolestaan oli actionia, ainakin lauluääniä avattiin matkustajien ja kuskin ajauduttua avoimeen konfliktiin (#meidän bussissa on homonaama kuskin, ja se uppoaa...#). Silliksen jatkoilla tunnelma alkoi jo olla jo hiljenemään päin ja päivätorkkujia oli siellä täällä. Sauna oli päällä ja ilta vaihtui yöksi yleisen hölinän saattelemana. Allekirjoittanut puhalsi pelin poikki yhdeksän aikaan ja siirtyi katsomaan tunnelmaan sopivaa kevyttä komediaelokuvaa toisille areenoille. Kaaduinkin petiin sunnuntain puolella ja hymyilin. Takana 36 tuntia juhlintaa, viisi eri juhla paikkaa ja edessä potentiaalisesti maailman historian hirvein krapula. Vuosijuhla oli kaikkea mitä siltä luvattiin, hyvässä ja pahassa. Vuosijuhla oli Poliittisen tutkimuksen klubin ja sen jäsenten juhlaa. Vuosijuhla oli tilanteita. Vuosijuhla oli hyviä hetkiä. Vuosijuhla oli speaktaakkeli. Vuosijuhla oli aivan mieletön.

P-klubissa tapahtunutta

- eli sinisiä hetkiä Turun ainejärjestömaailmasta loppusyksyiltä 2004

19.10. Väittelykisat – Auringonjumalalla on röntgenkatse

Ravintola Koulun historianluokka täyttyi toinen toistaan lujahermoisimmista väittelijöistä. Ulkona ilta pimeni, tuleviin haasteisiin valmistauduttiin oluella tai parilla. Lopulta alkoi se, mitä kaikki olivat jo kauan odottaneet: *Ovatko fuksitytöt kissoja ja murhaajat oikeastaan ulospäin suuntautuneita itsemurhaajia? Onko Matti Nykänen Suomen historian paras presidentti ja George W Bush sittenkin seksi-ikoni? Tulisiko P-klubi lakkauttaa?* Kuultiin sanailun taituruutta ja tiukkaa väntöä, tai ainakin potentiaalista sisältöä P-klubissa sanottua –palstalle. Finaalissa kohtasivat tasavahvat **Suvi Tuhkanen** ja **Mikko Koskinen**. Tiukkaakin tiukempien väittelyiden ilta ratkesi Koskisen voittoon. Hän on se sama mies, joka yhä uskoo auringonjumalan röntgenkatseeseen.

Tiukkaakin tiukempi finaali aiheesta "auringonjumala on kovempi jätkä kuin kuunjumala"...

... ratkesi lopulta Koskisen voittoon. Voittajan on helppo hymyillä.

26.10. Keskustelutilaisuus ja kollegasitsit

Russia and terrorism -aiheinen keskustelutilaisuus pidettiin Arcanumilla. Ajankohtaisesta aiheesta olivat keskustelemassa alan asiantuntijat **Mikko Kinnunen** (UM) ja **David Duseault**. (Lisää aiheesta s. 22)

Keskustelutilaisuuden jälkeen vietettiin Kupittaa Vanhalla Asemalla riehakkaita sitsejä kollegoiden kesken. Lämpimän kollegatunnelman takasivat VOO ja Polho Helsingistä, Iltakoulu Tampereelta, Puolue Jyväskylästä sekä lähikollegamme SF, mutta pientä haikeuttakin oli ilmassa Aseman uhanalaisen tulevaisuuden vuoksi. Ilta eteni yhden jos toisenkin osalta sen verran humalahakuisissa merkeissä, että P-klubin päivystävä puhelin odottaa kiinnostuneena mahdollisia silminnäkijähavaintoja loppuillan tapahtumista.

29.10. Indexin vuosijuhlat – Muistakaa käyttää kondomia!

Emomme Index vietti vuosijuhliaan Liedon Vanhalinnan upeassa ympäristössä. Illan kohokohtia oli Indexin vuoden 1969 puheenjohtajan **Maija Ritamon** juhlapuhe: järjestöaktiivin muistelmät vahvasti poliittisen ajan toiminnasta riemastuttivat eikä juhlakansa välttynyt seksitutkijan valistukseltaan. Kerta kaikkiaan hienot indexhenkiset juhlat kaikkine tulennielijöineen!

2.11. Kostajaiset – Jauhomatoja rakkauden lähettiläiltä

Kostajaisilta oli täynnä rakkautta. Paikalla olivat muiden muassa Mikko "humalainen anoppi" Koskinen, **Katja** "siittiö" **Sauvola** ja **Sami** "rakkauden työkalut mukana" **Torssonen**. Rakkaus-teeman mukaisen asukilpailun voiton vei kuitenkin kaikkien näiden nenän edestä mielikuvituksellisimmin sonnustautunut **Olli** "pukeudu in Olliksi" **Aro**.

Menossa mukana myös Kosti "voi pappikin olla kaunis" Hyyppä.

Tutoreiden ja hallituslaisten ilta kului Yliopistonmäellä söpöjen pikkutehtävien parissa. Lemmenjuomat ja muut liemet saatiin kurkuista alas, jollei muuten niin jauhomatojen avustuksella. Noloja tilanteita pääkirjaston lukusalissa, haparoivia askelia Tuomiokirkon puistossa, karaokea Carambassa... Kaikkea kostajaisissa tarpeellista saatiin kokea sydänten kyllyydestä. Fukseille kuuluu suurkiitos!

9.11. Syyskokous – "Fahrenheit 11/9"

Päivämäärä 9.11. oli monelle klubilaiselle yhtä tärkeä kuin sama käännteisenä George W. Bushille. Toiset odottivat aamulla "myyjäistemme" herkkuja Juslenian aulassa, toiset taas syyskokouksen jännittynyttä ilmanalaa Turku-salissa. Syyskokousta ja sen seurauksia arvioidaan toisaalla tässä lehdessä (s. 11, päätoim. huom.)

Vuosijuhlat 12.11. & Silliaamiainen 13.11.

Vaikka ainejärjestötoiminta on melkein aina yhtä juhlaa, ei syksyistä vuosijuhlaa voita mikään! 29-vuotias P-klubi on kypsynyt kauniisti, mutta säilyttänyt vielä nuorekkuutensa. Myrskyn riehuessa ulkona, täyttivät Kupittaan paviljongin kauniit ja komeat klubilaiset, hyvä tunnelma ja hienot puitteet. Juhlapuhujan ominaisuudessa juhlassa oli kansanedustaja **Jyrki Katainen**, mutta puhujanpöntön takaa kuultiin yllättäen myös Jörn Donnerin ja Seppo Kääriäisen mietteitä.

Sillisaamuna aurinko hiveli juhlakansan kasvoja ja humala lähti uuteen nousuun vuoden hirveimmän boolin avulla. Kuski saattoi olla "persenaama", mutta sekös tunnelman olisi pilannut. **Petteri Järvisen** johtaman sekakuoron sillisaiheinen blues jatkoi yhä sointiaan jatkoilla ja vielä niidenkin jatkoilla... (Lisää vuosijuhlista s. 34)

Julman Walpurin nöyrä niaus

Meillä on Etelä-Pohjanmaalla olemassa ihan oma sanonta, joka on sovelluskelpoinen monenlaisissa hämmäntävissä tilanteissa: Minä en tätä kunnianosoitusta pyytänyt ja se tuli minulle täytenä yllätyksenä. Vilpittömän hämmennykseni vuoksi en tainnut osata ilmaista tuntojani vuosijuhlassa, joten yritän sitä nyt Walpon välityksellä.

Olen kiitollinen. Vuoden 2004 Julmana Walpurina on hieno olla. Katsaus menneen vuoden Walpoihin saa harrastelijakirjoittajan nöyräksi, sillä pää-äänenkannattajamme on tasokas julkaisu, jonka sivuilla ansioituneista kynäniekoista ei ole pulaa. Walpon seurassa viihtyy ja sille voi nauraa, sen kanssa voi kurtistaa kulmiaan ja sitä lukiessa voi oivaltaa uusia asioita. Walpo on ainejärjestömme hengenluoja sekä yhteiskunnallisen keskustelun foorumi. Minusta se onnistuu näissä tehtävissään hyvin. Uskon, että moni muukin allekirjoittaa näkemykseni.

Jokaiseen Walpoon on ollut ilo kirjoittaa, vaikka luomisen tuska saakin joskus hetkittäin vallan myös minussa. Kannettavani kovalevyille on kertynyt lukuisia sensuroituja versioita, typeriä tekstejä, joita kukaan ei onneksi pääse lukemaan. Kirjoittamista voi kuitenkin harjoitella vain kirjoittamalla ja tekstejä saa julkaistua vain jos on olemassa julkaisuja.

Mikko Eskolan suvulta P-klubin kunnioitetuksi kiertopalkinnoksi päätynyt leijonapatsas on nyt osa yksiöni sisustusta vuoden ajan. Vaikken varsinaisesti julmaksi itseäni tunnekaan, Julman Walpurin työ Walpon parissa jatkuu. Tässä vaiheessa vuotta kuuluu lausua kiitos Antille mainiosta työstä rakkaan lehtemme parissa. Walpo on tärkeä meille Walpohmisille.

Mira Ojalehto

Tässä vaiheessa iltaa onnellinen palkinnonsaaja vielä hymyili, mutta hymy oli hyytynyt seuraavana aamuna, kun kävi ilmi, että palkinto oli jäänyt jatkopaikan naulakkoon.

Walpon joulutonttu Kalle toivottaa kaikille mahtavaa joulua ja hulppeaa uutta vuotta!

Jaahas! Se oli sitten siinä. Toivottavasti olette nauttineet Walpojen lukemisesta ainakin kaksi kertaa enemmän kuin minä niiden tekemisestä.

Väistyvä päätoimittajanne Antti

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi